

บทที่ 5

อาหารวันออกงาน

เก้าโครงเรื่อง

1. สรุปสถานการณ์ของประเทศไทยอาหารวันขยะอย่างไรได้ก่อการปักครองของมหาอำนาจ
จนกระทั่งได้รับเอกสารช

1.1 อียิปต์

1.2 อิรัก

1.3 fragistics์แคน

1.4 เลบานอน

1.5 ซีเรีย

2. ประเทศาหารวัภยหลังได้รับเอกสารชและกรรมระหว่างนักถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

3. ความอ่อนแอกของประเทศาหารวัภยและความสนใจในปัญหาปาเลสไตน์
รวมทั้งความพ่ายแพ้ของอาหรับในสงครามปาเลสไตน์

4. สถานการณ์ความไม่มั่นคงของรัฐบาลอาหรับหลังสงครามปาเลสไตน์

4.1 อียิปต์และซาดาน

4.2 การเมืองในลิเบีย

4.3 ซีเรีย

4.4 อิรัก

4.5 สถานการณ์ในเลบานอน

4.6 ความวุ่นวายในอิเ丹และสงครามในเยเมน

5. ปัญหาระหว่างประเทศาหารวัภ

5.1 ปัญหาพรอมแคน

5.2 ปัญหาผู้ลี้ภัยอาหรับ

5.3 การโจมตีของอิสราเอล

5.4 อียิปต์ประการศึกคลองสูเอซ

5.3 การเจมดของอิสราเอล

5.4 อียิปต์ประการศึกคลองสูเอซ

สาระสำคัญ

1. ภัยหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 ประเทศไทยรับทั้งหลายด้านที่อยู่กันได้รับเอกสารนี้อำนวยอิทธิสมบูรณ์ในการปักครองตัวเอง
2. ความอ่อนแอดความแตกแยกระหว่างประเทศไทย ทำให้ไม่สามารถสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. ความไม่มั่นคงทางการเมืองของรัฐบาลอาหารรับเกิดขึ้นในทุกประเทศ

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาจนบทที่ ๕ แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. อธิบายถึงความพ่ายแพ้ของผู้นำอาหารรับในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่ประเทศไทย
2. ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุและการเข้าไปเกี่ยวข้องในปัจจุบันมาเลต์ดินของรัฐบาลอาหารรับลดลงความพ่ายแพ้ของอาหารรับในสังคมปัจจุบันได้ใน
3. ระบุถึงประเทศไทยต่างๆ ที่ประสบปัญหานี้ความไม่มั่นคงทางการเมือง และวิธีแก้ปัญหานี้ของผู้นำอาหารรับ

การสืบสุดส่งครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งให้เห็นการสืบสุดยุทธการปักครองอันยาวนานของตะวันตก และการเริ่มต้นรัฐอาหารันหั้งหลายที่ต่างกันรวมตัวกันเป็นประเทศชาติ แต่ประเทศอาหารันเหล่านี้แม้จะได้รับเอกสารชัดเจนความชำนาญในการปักครองตัวเอง เปรียบเสมือนก็ที่เพิ่งจะเริ่มหัดบิน

สำหรับดินแดนต่างๆ ในภาคสมุทรอาหารัน แม้ว่าจะไม่มีส่วนใดตกอยู่ใต้การปักครองของตะวันตกก็ตาม แต่ก็อยู่ภายใต้อิทธิพลของตะวันตกอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะในด้านเศรษฐกิจการจัดระบบด้านการเงิน การดำเนินงานและการพัฒนาหั้งหมด โดยเฉพาะอุตสาหกรรมน้ำมันจากอาลาไว้ด้วยชาวอาหารันของภาคสมุทรไม่มีอิสรอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามประเด็นสำคัญกว่าก็คือ อิทธิพลของตะวันตกที่มีเหนือประเทศไทยอย่างแท้จริง ทำให้รัฐอาหารันเหล่านี้หั้งหมดก้าวหน้าและเป็นประเทศอาหารันที่มีเชื่อเสียง ดังจะได้กล่าวถึงลักษณะของความเป็นเอกสารของประเทศไทยต่างๆ ต่อไป

1. สรุปสถานการณ์ของประเทศไทยและอยู่ภายใต้การปักครองของมหาอำนาจ จนกระทั่งได้รับเอกสาร

1.1 อียิปต์

ดังได้กล่าวแล้วว่าอียิปต์ถูกประกาศให้เป็นดินแดนในอารักขาของอังกฤษเมื่อตอนเกิดส่งครามโลกครั้งที่ 1 และได้เข้าสู่การทำสัญญาภัยอังกฤษใน ก.ศ. 1922 ซึ่งตามสัญญา นี้อังกฤษ จะให้อิสราอิลแก้อียิปต์อย่างมีเงื่อนไขว่าอังกฤษจะสงวนข้อประเด็นสำคัญ 4 อย่างที่จะยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของอังกฤษ ใน ก.ศ. 1936 สัญญานี้บังคับดังกล่าวได้รับการปรับปรุงโดยจะให้อียิปต์มีเอกสารในทางปฏิบัติเพิ่มขึ้น และใน ก.ศ. 1937 อียิปต์ได้เข้าเป็นสมาชิกของสันนิมาตชาติ อย่างไรก็ตามกองทัพอังกฤษก็ยังคงอยู่ในอียิปต์และตามสายตาของชาวอียิปต์ของทัพเหล่านี้มีอิทธิพลทำให้อังกฤษเป็นผู้ชี้แนะและตัดสินใจเกี่ยวกับกิจการต่างๆ ของอียิปต์ ใน ก.ศ. 1942 อังกฤษใช้กำลังทหารบังคับด้วยการรัฐมนตรีที่อังกฤษเป็นฝ่ายเดือด เมื่อส่งครามโลกครั้งที่ 2 ใกล้จะถึงอียิปต์ก็ประกาศสงกรามกับฝ่ายอักษะ ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ และยังได้ขอร้องให้อังกฤษถอนกองทัพออกจากไครโตรและให้จำกัดการคงอยู่ของกองทหารบริเวณเขตคลองสุเอช อย่างไรก็ตามกองทัพมหาศาลงของอังกฤษ ก็ยังไม่ถอนออกจากการคลองสุเอช จนกระทั่ง ก.ศ. 1954 และใน ก.ศ. 1956 ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างก็ได้สร้างความพยายามเชิงบังคับในอันที่จะกลับมาเมืองอียิปต์อีกครั้ง

1.2 อิรัก

อิรักนั้นมีลักษณะคล้ายอียิปต์ กล่าวคือสันนิมาตชาติได้กำหนดให้อิรักเป็นดินแดนในอาณัติภายใต้การปักครองของอังกฤษ อังกฤษได้จัดตั้งรัฐบาลแห่งชาติขึ้นใน ก.ศ. 1921

และแต่งตั้งกษัตริย์ที่ไม่มีชื่อเสียง แต่อยู่ได้อิทธิพลของอังกฤษ ใน ก.ศ. 1922 อังกฤษให้สัญญาจะตระหนักถึงความสำคัญและอิสรภาพของอิรัก ใน ก.ศ. 1930 อังกฤษทำสัญญา กับอิรักโดยให้อิสระเพียงพอแก่อิรักในการเข้าร่วมกับสันนิบาตชาติใน ก.ศ. 1932 อย่างไรก็ตาม อังกฤษก็ยังคงรักษาองค์การของตนไว้ในอิรัก ใน ก.ศ. 1941 อิรักมีรัฐบาลที่สนับสนุนฝ่าย อักษะทำให้อังกฤษ และพันธมิตรอาหรับต้องแทรกแซงเพื่อจัดตั้งรัฐบาลใหม่อันประกอบไปด้วย บุคคลที่สนับสนุนอังกฤษ ดังนั้นใน ก.ศ. 1943 อิรักจึงประกาศสงครามกับฝ่ายอักษะและเข้าร่วมในองค์การสหประชาชาติ ใน ก.ศ. 1946 ได้มีความพยายามของทั้งสองฝ่าย (อังกฤษและอิรัก) เพื่อที่จะเจรจาทำสัญญากันใหม่ แต่ความพยายามดังกล่าวก็ทำให้เกิดการจลาจลในแคนด็อก ฐานะของอังกฤษในอิรักก็ยังคงปลอดภัย เพราะมีกษัตริย์อิรักที่สนับสนุนอังกฤษและผู้นำทางการเมืองของอิรักที่คลาดเคลื่อน นูรี ชาอิด (Nuri Said) ใน ก.ศ. 1955 อังกฤษกับอิรักทำสัญญาระบบทั้งสองฝ่าย สถาปัตย์ของตนออกจากอิรัก

1.3 ทราบส์จอร์เดน

ทราบส์จอร์เดนมีความสำคัญต่ออังกฤษมากในด้านการค้า ใน ก.ศ. 1922 อังกฤษได้แยกทราบส์จอร์เดนออกจากดินแดนอาณัติปาเลสไตน์ และมอบให้อยู่ภายใต้การปกครองของอาmir อับดุลลาห์ (Amir Abdullah) ใน ก.ศ. 1946 อังกฤษประกาศให้ทราบส์จอร์เดนเป็นอิสระ แต่ในทางปฏิบัติแล้วยังขึ้นอยู่กับอังกฤษโดยเฉพาะในด้านการเงินและผู้นำ กองทัพก็เป็นชาวอังกฤษ อย่างไรก็ตามการที่ทราบส์จอร์เดนยังคงอยู่ใต้อิทธิพลของอังกฤษดังกล่าวได้ทำให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ประชาชนโดยเฉพาะชนชั้นกลาง ดังนั้นจึงเกิดการจลาจล เพื่อขับไล่กุลบบบ ปاشา (Glubb Pasha) นายพลชาวอังกฤษซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพอาหรับ ระหว่าง ก.ศ. 1939-1956 ใน ก.ศ. 1956 ทราบส์จอร์เดนเป็นอิสระภาพและพยายามที่จะหาแหล่งอื่นที่จะช่วยสนับสนุนด้านการเงิน ทราบส์จอร์เดนจึงหันไปหาอียิปต์และชาอุดิอาระเบีย แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ในที่สุดจึงหันไปแสวงหาจากสหราชอาณาจักรและ米국

1.4 เลบานอน

ใน ก.ศ. 1920 เลบานอนเป็นดินแดนในอาณัติของฝรั่งเศสและพอใจในนโยบายขยายอาณาเขตของฝรั่งเศสเพราทำให้พื้นที่ของประเทศเพิ่มมากขึ้น ใน ก.ศ. 1926 มีรัฐธรรมนูญ สำหรับการปกครองและได้รับการแก้ไขถึง 2 ครั้ง จนกระทั่ง ก.ศ. 1932 จึงเลิกใช้รัฐธรรมนูญ ดังกล่าว ฝรั่งเศสจัดตั้งรัฐบาลเลbanon แต่มีอำนาจอยู่ในเขตจำกัด ใน ก.ศ. 1937 ได้มีการร่างรัฐธรรมนูญขึ้นอีก ในช่วงก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ฝรั่งเศสยังคงปฏิบัติอยู่เบื้องหลัง กิจกรรมทางการเมืองของชาวเลbanon ในเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1940 สัญญา米ตรภาพ ระหว่างฝรั่งเศสและเยอรมนี (Franco-German armistice) มีผลทำให้เลbanon และชีเรียตกอยู่ภายใต้รัฐบาลวิชี (Vichy government) และอีก 1 ปีต่อมาทั้งเลbanon และชีเรียก็ถูกบุกรุก

โดยกองกำลังทหารร่วมระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสอิสระ ในช่วงเวลาดังกล่าว Lebanon ได้รับ สัญญาเรื่องเอกสารช า และสัญญาที่มีการกล่าวข้ามและยินยอมอีกรั้งหนึ่ง ในลาย ฯ รูปแบบจนกระทั่ง ใน ค.ศ. 1945 เมื่อฝรั่งเศสถอนกองทหารออกจาก Lebanon บนเงื่อนไขได้เข้าร่วมเป็น สมาชิกขององค์การสหประชาชาติ

1.5 ซีเรีย

ในซีเรียนี้ลักษณะคล้าย Lebanon คือถูกปกครองโดยฝรั่งเศส แต่ในทางปฏิบัติ ซีเรียนิความเข้มมากกว่า Lebanon น า ซีเรียนได้ถูกขยายให้ใหญ่กว่าเดิมเหมือนที่ฝรั่งเศสทำใน Lebanon ใน ค.ศ. 1920 ตรงกันข้ามซีเรียถูกบุกรุกและถูกแบ่งออกเป็นรัฐเล็กๆ น้อย ใน ค.ศ. 1924-1925 ชาวครูซ (Druz) และกลุ่มน ชนอื่น ๆ ของซีเรียปฏิวัติต่อต้านการปกครองของฝรั่งเศส ฝรั่งเศสตอบโต้โดยการเบิดหมู่บ้านและสาดยิงเมืองدامสกัส 2 ครั้ง ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1925 และในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1926 ใน ค.ศ. 1928 ฝรั่งเศสตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญขึ้นในدامสกัส และเริ่มใช้รัฐธรรมนูญใน ค.ศ. 1930 แต่กว่าจะใช้ได้ผลจริง ๆ ก็คือใน ค.ศ. 1932 ใน ค.ศ. 1936 เกิดการจลาจลที่รุนแรง ฝรั่งเศสขึ้นรูปแบบของสัญญาที่อังกฤษทำกับอิรักและอิหร่าน กล่าวคือ ซีเรียได้เข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติ แต่ฝรั่งเศสขึ้นคงมีกองทหารอยู่ อย่างไรก็ตามฝรั่งเศส เองก็ปฏิเสธที่จะให้การรับรองสัญญาดังกล่าว

ซีเรียคล้ายกับ Lebanon อนอ ย่างหนึ่งก็คือ ใน ค.ศ. 1941 ถูกบุกรุกโดยกองกำลัง ร่วมระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสอิสระและได้รับคำสัญญาเรื่องเอกสารเช่นเดียวกับ Lebanon แต่ การร่างรัฐธรรมนูญยังช้าอยู่จึงสร้างความไม่พอใจให้แก่นักชาตินิยม ความไม่ชอบด้วยกฎหมายนักชาตินิยม ซีเรียได้ระเบิดลูกเป็นไฟในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1945 การจลาจลอย่างรุนแรงมีอยู่ทั่วไปตาม เมืองสำคัญ ๆ ฝรั่งเศสได้ตอบด้วยการโจมตีและวางระเบิดدامสกัสและเมืองอื่น ๆ ต่อมาในวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 1945 อังกฤษสั่งให้ฝรั่งเศสหยุดการกระทำการทั้งหมดและให้ถอนกอง ทัพออกจากซีเรีย ในที่สุดซีเรียได้รับเอกสารและเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ

กิจกรรมการเรียนที่ 1

เหตุใด Lebanon อนจึงพอยื่นนาข้อความประกอบของฝรั่งเศสฯ ที่ซีเรียไม่พอใจ

2. ประเทศไทยรับภาระทั้งหลายได้รับเอกสารและการตระหนักถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ประเทศไทยรับภาระทั้งหลายต่างก็ตระหนักถึงประเด็นสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับพวกราชนาคนี้คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับ และด้วยความสนับสนุนขององค์กรใน ก.ศ. 1945 จึงได้ก่อตั้งสันนิบาตอาหรับ (Arab League) ขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่เอนโซนีอิเดน (Anthony Eden) ได้กล่าวสุนทรพจน์ในที่สาธารณะที่เม่นชั้น เอ้าส์ (Mansion House) กระตุ้นให้อาหรับพิจารณาดูว่าอังกฤษเป็นผู้สนับสนุนความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับอย่างแท้จริง โดยกล่าวว่า

“อังกฤษมีมิตรภาพที่เป็นประเพณีอันยาวนานกับอาหรับ...ดูเหมือนว่าความผูกพันด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยรับภาระทั้งหลาย และความผูกพันทางการเมืองจะต้องได้รับการเสริมสร้างให้เข้มแข็งมากขึ้น รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะให้ความสนับสนุนอย่างเต็มที่ต่อแผนการณ์ที่จะปรับปรุงทุกสิ่งทุกอย่าง...”¹

นาห์ส ปชา (Nahhas Pasha) นายกรัฐมนตรีอิปป์และผู้นำพรรควัด์ ก็ได้กล่าวถึง “ความผูกพันซึ่งได้เชื่อมเราต่อประชาชนอาหรับและตะวันออกจะเพิ่มมากขึ้นและเข้มแข็งมากขึ้น...”

ในเดือนมกราคม ก.ศ. 1943 เมอร์รูนาล อิรักกลับเป็นฝ่ายเดียวกับอังกฤษและได้ประกาศสงครามต่อฝ่ายอักษะซึ่งเป็นศัตรูของอังกฤษ ก็ยิ่งกระตุ้นให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่อาหรับมากขึ้น ดังนั้น นูรี ชาอิด (Nuri Said) นายกรัฐมนตรีอิรักได้เสนอให้มีการก่อตั้งประเทศไทยใหม่อันประกอบด้วย ซีเรีย เลบานอน ทรานส์จอร์แดน และปาเลสไตน์ ตามแผนการณ์เกรทเตอร์ ซีเรีย (Greater Syria) แต่ก็ไม่เป็นที่ตกลงกัน ในที่สุดภายหลังการปรึกษาหารือ และการเจรจาระหว่างผู้นำอาหรับทั้งหมด ผู้แทนอาหรับและผู้แทนชุมชนอาหรับแห่งปาเลสไตน์ก็ได้นำประชุมกันในเดือนกันยายน ก.ศ. 1944 ที่เมืองอเลกซานเดรียในอิปป์และตกลงที่จะก่อตั้งสันนิบาตประเทศไทยรับ (League of Arab States) ขึ้น

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การสันสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ชี้ให้เห็นการเริ่มต้นที่แท้จริงของเอกสาร และการรักษาสิทธิของตนเองในประเทศไทยรับทั้งหลาย พร้อมกับการสลายตัวและการจากไปของกองกำลังทหารซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นในดินแดนอาณัติทั้งหลายเหล่านั้น รัฐบาลแห่งชาติที่ได้ก่อตั้งขึ้นใหม่มีอำนาจที่แท้จริงและมีความรับผิดชอบมากกว่าที่เคยมีมาอย่างไรก็ตามเมื่อถึงประเด็นนี้ ประเด็นที่ประเทศไทยรับทั้งหลายได้รับเอกสาร และ

---

¹Don Peretz, *The Middle East Today*. (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1978), p.172.

วัตถุประสงค์เดิม คือการต่อสู้แห่งชาติเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ตรงประเด็น ทั้งๆ ที่มีความคิดในการรวมตัวกัน แต่ประเด็นใหม่ของลัทธิชาตินิยมอาหรับกลับไม่ได้อยู่ที่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กล่าวคือเมื่อถึงจุดนี้รัฐบาลอาหรับทั้งหมดจะพยายามที่จะแสวงหาความรับผิดชอบ ซึ่งความกระหายนี้มีแรงกดดันผสมผสานกับกลั่นใจของลัทธิชาตินิยมซึ่งได้นำรัฐบาลอาหรับให้หันความสนใจไปที่ประเด็นเดียวกัน นั่นคือ ปัญหาปาเลสไตน์

กิจกรรมการเรียนที่ 2

เหตุใดจึงค่าความพ่ายแพ้ของรัฐบาลอาหรับในการต่อสู้เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกลับกลายเป็นเรื่องที่ไม่ครองวัตถุประสงค์

3. ความอ่อนแอกองประเทศอาหรับเอกสารชาติและความสนใจในปัญหาปาเลสไตน์ รวมทั้งความพ่ายแพ้ของอาหรับในสังคมรัฐบาลอาหรับ

อันที่จริง ความสนใจของอาหรับที่มีต่อปัญหาปาเลสไตน์มีนานาแผล ตั้งแต่ช่วงก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเห็นได้ว่ารัฐบาลอาหรับทั้งหลายได้เกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งในปัญหา และในการปรึกษากับรัฐบาลอังกฤษ ในที่ประชุมองค์การสหประชาชาติ และในประเทศอาหรับเอง ผู้นำทางศาสนาอิสลามก็ได้ประกาศสงครามศักดิ์สิทธิ์ กองทัพขนาดใหญ่ซึ่งสนับสนุนโดยรัฐบาลอาหรับทั้งหลายประกอบด้วยสังคมรัฐศักดิ์สิทธิ์ กองทัพขนาดใหญ่ซึ่งสนับสนุนโดยรัฐบาลอาหรับทั้งหลายประกอบด้วยกำลังประมาณ 6 หรือ 7 พันคน ที่หลังใกล้เข้าสู่ปาเลสไตน์ ซึ่งยังคงเป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษ และเมื่อเกิดเหตุการณ์รุนแรงคือการฆ่าหมู่ที่เมืองเดียร์เยชิน (Yasir) ในปาเลสไตน์จากการกระทำของบริษัทฯ ทำให้ประชาชนอาหรับตามหมู่บ้านเกิดหันหน้ากัน รัฐบาลอาหรับทั้งหลายตระหนักถึงโชคชะตาของชุมชนอาหรับปาเลสไตน์ และกระตุ้นอาหรับทั้งหมดในทุกหนทางแห่งเรียกร้องให้รัฐบาลของตนลงมือจัดการอย่างโดยย่างหนึ่งกับชาว犹太 ในปาเลสไตน์ เพื่อช่วยเหลือชาวอาหรับปาเลสไตน์

ในวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 เมื่อปาเลสไตน์พ้นจากการเป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษและยิวฯ ได้ประกาศก่อตั้งเป็นประเทศอิสราเอลขึ้นแทน รัฐบาลอาหรับทั้งหลายต่างพยายามกระตุ้นการตัดสินใจของคนไทยให้เข้าแทรกแซง อาย่างไรก็ตามไม่มีรัฐบาลอาหรับรับรัฐบาลใดที่พร้อมอย่างแท้จริงที่จะกระทำการเช่นนั้น กองกำลังที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดก็เป็นของท่านส์ ชอร์เคน แต่ก็ประกอบด้วยกองทัพเพียง 4 กองเท่านั้น พร้อมกับเสบียงต่าง ๆ เพียงเล็กน้อยและอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของข้าราชการอังกฤษ ไม่มีฐานทัพที่ดีการขนส่งก็ไม่ดี ส่วนกองทัพของประเทศอาหรับอื่น ๆ ก็มีอาวุธที่ไม่มีประสิทธิภาพและทหารอ่อนการฝึกฝน ยิ่งกว่านั้นการบังคับบัญชาของพวกเขาก็ไม่เข้มแข็งและยังเป็นศัตรูกันเอง รัฐบาลอาหรับแต่ละประเทศต่างก็มี

ความสัมพันธ์กับอิสราเอล จึงเป็นตัวบ่งชี้ความท่าทางของพระเจ้าอับดุลลาห์แห่งทราณส์อร์ แคนที่จะเข้าสู่อาเสส์ไตน์ จึงพยายามตัดผลประโยชน์ของทราณส์อร์แคนโดยการยึดทหาร จำนวนหนึ่งไว้

อย่างไรก็ตาม เมื่อตอนที่เกิดการบรรหว่างข่าวและอาหารในปาเลส์ไตน์ใน ก.ศ. 1948 นั้น กองกำลังทหารของอิชิปป์ ทราณส์อร์แคน ซึ่เรีย เลนานอน และอิรักกีถูกส่งไปสู่ปาเลส์ไตน์ เพื่อต่อสู้กับชาวที่นั้น ภายหลังการต่อสู้ประมาณ 1 เดือน ประเทศอาหารันคล่องที่จะพักรอบซึ่ง องค์การสหประชาชาติเป็นผู้ดำเนินการเจรจา การต่อสู้ในเวลา 1 เดือนดังกล่าวมาฝ่ายอิสราเอล ดูเหมือนว่าจะมีความเข้มแข็งอย่างแท้จริง แต่รัฐบาลอาหารันก็ประกาศว่าพวกตนมีกำลังมาก ทำให้ประชาชนมีความหวังว่าจะได้รับชัยชนะ และรัฐบาลอาหารันก็ปฏิเสธที่จะขยายเวลาการพักรอบ

การต่อสู้ระเบิดขึ้นอีกครั้งในวันที่ 8 กรกฎาคม แต่กองทัพอาหารันไม่มีความเป็น ระเบียบและไม่มีแม้แต่แผนการณ์ธรรมชาติสำหรับการต่อสู้ กองกำลังของอิสราเอลใช้เวลาเพียง 10 วัน ในกระบวนการขยายเขตยึดครองให้กว้างขวางมากขึ้นก่อนที่จะมีการพักรอบครั้งที่ 2 ระหว่างการหยุด พักรอบ รัฐบาลอาหารันทั้งหมดถอนออกจากทราณส์อร์แคนได้ประกาศตั้ง “รัฐบาลอาหารันปาเลส์ไตน์” (Arab Government of All Palestine) ในเดือนกันยายน ส่วนทราณส์อร์แคน ก็ได้ ประกาศตั้งคู่แข่งคือ แนวโน้ม Kongress (National Congress) การแตกแยกอย่างเห็นได้ ชัดระหว่างรัฐบาลของพระเจ้าฟารุคแห่งอิชิปป์ และพระเจ้าอับดุลลาห์แห่งทราณส์อร์แคนได้ กระตุ้นการบังคับบัญชากำลังทหารของอิสราเอลให้รุบรวมกำลังทั้งหมดต่อต้านกำลังของอิชิปป์ มากขึ้น ภายหลังชัยชนะความเหนือกว่าทางอากาศในเดือนตุลาคมอิสราเอลก็ได้ดินแดน ภาคใต้ที่เคยเป็นดินแดนในอาณัตินาก่อน ต่อมาในวันที่ 22 ตุลาคม มีการประกาศหยุดยิงใน เขตดินแดนภาคใต้ แต่ในวันดังกล่าวได้มีการต่อสู้เกิดขึ้นในเลนานอนทางภาคเหนือ ขณะเดียวกัน พระเจ้าอับดุลลาห์ก็ได้รับการประกาศแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์แห่งปาเลส์ไตน์โดยผู้สนับสนุนของพระองค์ แต่การประกาศตั้งกล่าวนำไม่สู่ปฏิกริยาที่รุนแรงในประเทศอาหารันอีก ฯ และอีกครั้งหนึ่งที่ อิสราเอลเข้าโจมตีอิชิปป์และเข้าแทรกแซงประเทศอาหารันอีก ฯ ด้วยในวันเดียวกันดังกล่าว

ในໄโคโร มีเสียงโวียาของประชาชนแสดงความไม่พอใจ แรกที่เดียวประชาชนต่อต้าน โดยตรงต่อชาวต่างชาติ และแล้วความไม่พอใจก็แสดงสู่รัฐบาลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ในวันที่ 28 ธันวาคม สมาชิกคนหนึ่งของสมาคมมุสลิมบรادرhood (Muslim Brotherhood) ของอิชิปป์ ได้ลอบฆ่านายกรัฐมนตรีและ大臣มาด้วยการจลาจล อังกฤษจึงประกาศว่าจะนำสัญญา ก.ศ. 1936 มาใช้เพื่อเข้าแทรกแซงอิชิปป์ในกรณีที่เกิดความไม่สงบ นอกจากเสียจากว่าอิสราเอลจะถอนกำลัง ออกจากอิชิปป์ และเกิดความสงบมั่นคงขึ้นภายในประเทศ หนีอสั่งอีนให้รัฐบาลอิชิปป์ ประธานาธิบดีจะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากการแทรกแซงของอังกฤษจึงแจ้งต่อองค์การสหประชาชาติว่า อิชิปป์พร้อมแล้วสำหรับการเจรจาเรื่องการพักรอบ

ในดัน ค.ศ. 1949 จึงได้มีการเจรจาตกลงหยุดพักรบระหว่างอิสราเอลและประเทศอาหรับที่แฉกแยก ในขณะที่มีการเจรจาตกลงกันนั้น รัฐบาลอิรักก็ได้ถอนกำลังของตนออกจากปาเลสไตน์ ขณะที่กองกำลังของท่านส์จอร์เดนเคลื่อนเข้ามา ด้วยเหตุนี้เองรัฐบาลท่านส์จอร์เดนซึ่งอยู่ภายใต้การข่มขู่ของสหกรณ์จึงถูกบังคับให้ยกดินแดนให้แก่อิสราเอล ส่วนรัฐบาลซึ่เรียไม่สามารถตรวจสอบได้จนกระทั่งเดือนเมษายน เมื่อประเทศอื่นๆ ได้ตกลงทำสัญญากันเรียนร้อยแล้ว ทั้งนี้เพื่อระดมทรัพยากรบด้วยการเดินบนถนนและภาระทางจราจรย่างรุนแรงมีผลทำให้รัฐบาลซึ่เรียสื้นสุดอ่อนน้อมและนำไปสู่การทำรัฐประหารโดยฝ่ายทหาร รัฐบาลทหารของซึ่เรียเกือบจะเป็นเหตุให้กองทัพของจอร์เดนและอิรักเข้าแทรกแซง

อย่างไรก็ตาม อาจสรุปได้อย่างง่ายดายว่าประเทศอาหรับทั้งหลายพ่ายแพ้ในสังคಹรัมปาเลสไตน์

นักวิชาการวิจารณ์ต่างก็ตั้งคำถามเป็นท่านองเดียวกันว่า “อาหรับพ่ายแพ้ เป็นไปได้อย่างไร” รัฐบาลของอาหรับทั้งหลายเป็นผู้ก่อตั้งอิسلام เป็นผู้มีชัยชนะถึงครึ่งโลก กาหลิบแต่ละองค์ได้แสดงให้เห็นถึงความสว่างไสวของอารยธรรมอิسلام ขณะที่ยูโรปอนหลับอยู่ในความไม่วุ้งวายและยุคหนึ่ง ความนี้ขอเสียงทางวรรณคดี และภาษาอันไฟแรง ซึ่งได้รับคำยกย่องชื่นชมจากทั่วโลก แต่ในเวลาที่นี้ในสายตาของประชาชนอาหรับ ประเทศกำลังปราศจากพลกำลังอำนาจล้ำหลังและครองรัชชั่น จากการลั่นพบดังกล่าวทำให้ประชาชนตกตะลึงและชอกช้ำ จนเป็นนานาปี 10 ปี ประชาชนจำนวนมากพยายามหาข้ออภิโทษให้แก่รัฐบาลทั้งหลาย แต่กล่าวโดยที่ว่าเป็นเพระลักษิจกรรมนิยม รัฐบาลเป็นเพียงตุกตาเท่านั้นที่ถูกทิ้งให้อุ่นเบื้องหลัง ทำให้รัฐบาลมีสภาพผุกร่อน กองทัพอาหรับก็ปราศจากคุณค่าขณะที่อิสราเอลเป็นแนวหน้า สำหรับการรวมกันของมหาอำนาจใหญ่ ซึ่งอาหรับไม่สามารถที่จะทำลายการรวมตัวกันนี้ได้ การทำงานโดยการโฆษณาชวนเชื่อทางวิทยุกระจายเสียง ทำให้อาหรับแต่ละประเทศต่างก็โใจตีคำหนึ่งกันและกัน เพื่อทำให้อีกประเทศหนึ่งพ่ายแพ้ในปาเลสไตน์ การโใจตีในลักษณะดังกล่าวเริ่มในปลายปี ค.ศ. 1948 และ ค.ศ. 1960 ภาพอย่างธรรมชาติ ของตะวันออกกลางก็ยังมีลักษณะเหมือนเดิม อาหรับจำนวนมากต่างนิดตะวันตก และประมาณอิสราเอลว่าเป็นเวทสุดท้ายของลักษิจกรรมนิยม เป็นถูกเลี้ยงของตะวันตก และผู้เดินแบบตะวันตก และได้รับความอับอายจากความน่ากลัวของนาซี ในที่สุดความต้องการของอาหรับก็คือการแก้แค้นยิวและขับไล่ยิวออกไปจากตะวันออกกลาง

ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างขึ้นถึงสาเหตุของความล้มเหลวของอาหรับ จากนักการทูต นักหนังสือพิมพ์ และนักการเมืองหลายต่อหลายคน ดังข้อความต่อไปนี้

“ประเทศอาหรับ 7 ประเทศประกาศสงครามต่อพวกชาโอนนิสต์ ในปาเลสไตน์ ขณะที่ประเทศปราศจากกำลังอำนาจ แต่ผู้แทนอาหรับก็ยังย้ำเตือนว่าถ้ามีการตัดสินใจแล้ว ประเทศ

อาหรับและประชาชนจะต้องกระทำ ค้ำประการสังคมดูเหมือนจะหลุดออกจากปากของผู้แทนอาหรับในการประชุมสันนิบาตอาหรับ แต่เมื่อการกระทำมาถึงก็ทำด้วยความจำเป็น ปืนยังคงปราศจากเสียง เป็นปืนสนิม หัก หุ้ง ง่ายต่อการอ้างถูกและยุ่งยากไม่มีระเบียบ ลูกกระเบิดใช้การไม่ได้และไม่สามารถทำลายใคร”²

นอกจากนั้นยังมีการวิจารณ์อย่างหนึ่งเขียนโดยชาวน่าปาเลสไตน์คนหนึ่งชื่อ มูชา อลา米 (Musa Alami) ซึ่งเป็นคนสำคัญที่ช่วยก่อตั้งสันนิบาตอาหรับความร่วมมือ

“ในการเผยแพร่หน้ากับศัตรู อาหรับมิใช่ประเทศเดียว แต่เป็นการรวมกันของประเทศเล็กๆ เป็นกลุ่มๆ ไม่ใช่ชาติ แต่ละประเทศก็กลัวกันเอง ฝ่ายมองซึ่งกันและกันอย่างชุ่นเคือง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพวากษาและเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดนโยบาย มิใช่เพื่อการรับรองสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลังการต่อสู้ นั่นคือ ให้จะเป็นคนสำคัญที่สุดในปาเลสไตน์ หรือการผนวกปาเลสไตน์ไว้กับประเทศตน และที่สำคัญคือ ทำอย่างไรพวากษาจึงจะทำให้ความทะเยอทะยานของผู้นำแต่ละคนบรรลุความสำเร็จได้อย่างแท้จริง แต่จุดมุ่งหมายที่พวากษาประกาศออกมาก็คือ การช่วยให้ปาเลสไตน์พ้นภัย และยังพูดอีกว่า เมื่อปาเลสไตน์พ้นภัยแล้ว ประชาชนของปาเลสไตน์จะเป็นผู้กำหนดโชคชะตาของตนเอง นั่นเป็นการพูดโดยใช้ลินเท่านั้น แต่ในใจของพวากษาหรับทั้งหลายประданาที่จะได้มีน้ำไว้กับตน และแล้วทุกคนต่างก็รีบหาทางป้องกันไม่ให้อิสราเอลเป็นใหญ่ปาเลสไตน์ แม้ว่าจะไม่มีอะไรเหลือ นอกจากกองของขยะและกระดูก”³

หนังสือพิมพ์หลายฉบับบรรจุข้อความที่เตือนไปด้วยการดำเนินติดตெียนอย่างหนึ่งต่อต้านรัฐบาลอาหรับ ดังเช่นในหนังสือ “ปรัชญาของการปฏิวัติ” (Philosophy of the Revolution) ซึ่งเขียนโดย เกมาล อับดุล นาเซอร์ (Gamal Abdul Nasser) ซึ่งเป็นชาวอียิปต์ได้เขียนไว้ว่า

“ในปาเลสไตน์ ฉันพบเพียงเพื่อนเท่านั้นที่มีส่วนร่วมในการทำงานเพื่ออียิปต์แต่ในอียิปต์ฉันยังได้พบความคิดที่ทอแสงสดไปตามถนนข้างหน้า ฉันยังจำวันที่ฉันใช้ในการแก้ไขปัญหาของเรา เมืองฟ้าลูกา (Falougha) ถูกล้อมและศัตรูก็อาปืนยิง และทั้งระบิดเราถูกทำให้พ่ายแพ้ ถูกทำให้เข้าสู่สงครามโดยไม่ได้เตรียมตัว เราอยู่โดยไม่มีอาวุธ ฉันพบว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปาเลสไตน์ไม่ใช่ของเราอื่นนอกจากรูปภาพของขนาดเล็กของลิ่งที่ได้เกิดขึ้นในอียิปต์เมืองแม่ได้ได้มาล้อมรอบกวนเราโดยความยุ่งยากต่างๆ เท่าๆ กับการถูกทำลายโดยศัตรูเมืองแม่โกรและผลักดันให้เราต่อสู้โดยไม่ได้เตรียมตัว ความกระหาย เลือดอุบัติ กิเลสตันหาของเมืองแม่ได้ทำให้อียิปต์ต้องตกอยู่ภายใต้เสียงปืน”⁴

²Ibid., p. 175

³Middle East Journal, 3 (1949), p. 385.

⁴Ibid., p. 386

สังคมป่าเลสไตน์สืบสุดลงด้วยชัยชนะของอิสราเอลและด้วยความป่วยร้ายจนขึ้นของโลกอาหารนับ ในขณะเดียวกันความบ้านปวนวุ่นวายก็เกิดขึ้นแก่โลกอาหารโดยทั่วไป

กิจกรรมการเรียนที่ 3

เหตุให้รัฐบาลอาหารหันทั้งหมด จึงเข้าแทรกแซงป่าเลสไตน์ และรัฐบาลเหล่านี้มีความพร้อมเพียงใด

4. สถานการณ์ความไม่มั่นคงของรัฐบาลอาหารหันหลังสังคมป่าเลสไตน์

4.1 อียิปต์และชูดาน

ในอียิปต์ ในวันที่ 9 พฤศจิกายน ก.ศ. 1948 มีความพยายามเพื่อฆาตกรรมนายกรัฐมนตรีคนก่อนที่ชื่อ นาห์รัส ปacha ในวันที่ 13 พฤศจิกายน มีการวางแผนเบิดโกรงพยานบากต่อมานในวันที่ 28 พฤศจิกายน ผู้นำหลายคนของกลุ่มนุสลิม บรรเทอร์ชูด ถูกจับและในวันเดียวกันตำรวจก็ขึ้นศาลได้ผู้ต้องขึ้นในเมืองหนึ่งในต่างจังหวัด ในวันที่ 4 ธันวาคม หัวหน้าตำรวจที่เมืองไกโรถูกฆ่าโดยระเบิดมือและในวันที่ 28 เดือนเดียวกันมีการฆาตกรรมนายกรัฐมนตรีต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ผู้นำคนหนึ่งของนุสลิมบรรเทอร์ชูดก็ถูกฆ่า การจลาจล การระเบิดและการบุกเบิกขึ้นเป็นประจำทุกๆ วัน และมีเรื่องที่น่าสนใจ คือการหย่าร้างระหว่างพระเจ้าฟารุกและพระมหาสุรัสวดี ขณะเดียวกันก็มีการต่อสู้กันอย่างเปิดเผยในรัฐสภาอียิปต์ ในเรื่องกฎหมายได้ในเดือนกุมภาพันธ์ ก.ศ. 1949 ในเดือนมกราคม ก.ศ. 1950 มีการเลือกตั้งทั่วไป และพระวรวงศ์ได้รับชัยชนะ พระองค์ได้หลุดพ้นจากการบริหารงานระหว่างเกิดสังคมป่าเลสไตน์ เมื่อพระวรวงศ์เข้าจัดตั้งรัฐบาลก็ให้สัญญาแก่ประชาชน ถึงแผนการณ์ปฏิรูปขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาของประชาชนทั้งหมดซึ่งไม่เคยมีมาก่อน นอกจากนั้นรัฐบาลยังได้สัญญาที่จะส่งเสริมให้กองทัพมีความทันสมัย และที่สำคัญคือ การปฏิรูปอุดสาหกรรม การประปาสหกรณ์ เป็นแผนการณ์ที่ดีเด่นและท้าทาย ทำให้ประชาชนดีเด่น เพาะพระวรวงศ์ทั้งๆ ที่ครองราช位ได้ไม่นาน แต่ก็ยังคงมีการรวมตัวกันที่มีพลังอำนาจ และยิ่งถ้าเปรียบเทียบกับรัฐบาลที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหาของปี ก.ศ. 1920 พระวรวงศ์ดูจะได้เปรียบมากกว่า

ในการประชุมเรื่องสังคมสงเคราะห์ในไคโร ในเดือนพฤษจิกายน ก.ศ. 1950 รัฐบาลตระหนักดีว่ามีความผิดพลาดในสังคมอาหารนานา ความจนและความล้าหลังเป็นผลโดยตรงของสังคมอาหาร และรัฐบาลต้องแก้ไขถาวรสูงมีความดีใจและมีความฉลาดพอ รัฐมนตรีอียิปต์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

“เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของประเทศ เวลาได้ล่วงเลยไปแต่การให้บริการแก่สังคมน้อยมาก ความรับผิดชอบของประเทศทั้งหลายได้พัฒนาขึ้น หน้าที่สำคัญของประเทศก็คือการให้ความ

ปลอดภัย ให้การกินดือยูดีแก่ประชาชน จัดหางานให้ทำพร้อมค่าจ้างที่เหมาะสมกับการดำเนินการ ดำเนินการด้านสาธารณสุข การศึกษา การรักษาพยาบาล ที่อยู่อาศัยและอื่นๆ ทั้งหมดนี้เป็นความรับผิดชอบสูงสุดของรัฐบาล”⁵

อย่างไรก็ตาม การยอมรับในความรับผิดชอบของรัฐบาลและความเป็นไปได้ ได้ก่อให้เกิดคำถament ต่อไปคือ ความจริงถ้าการพัฒนาถูกกระทำขึ้นอย่างเป็นไปได้ และถ้าความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนเป็นความรับผิดชอบสูงสุดของประเทศแล้ว แต่เหตุใดรัฐบาลที่ผ่านมาจึงอ่อนแอ ขาดการพัฒนาและต่ำต้อย ทำให้ประชาชนลืมหวัง ถ้าการพัฒนาเป็นไปได้ในปัจจุบันแล้วเหตุใด อดีตจึงเป็นไปไม่ได้ และถ้าปัจจุบันเป็นไปได้ก็ควรจะเป็นไปได้เร็วกว่า ถ้าหากว่ามีการปฏิรูปในที่ดิน อย่างไรก็ตาม การพัฒนาประเทศจะเป็นความจริงหรือเป็นเพียงคำพูดของที่ประชุม เท่านั้น การทำงานสามารถดำเนินได้โดยรัฐสภาซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มน户 หลักในสังคม แต่ ก็ยังมีเจ้าของที่ดินและหัวหน้าผู้นำซึ่งเป็นผู้ขัดขวางต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเรื่องที่กดเดียงกันทางการเมือง ในหนังสือพิมพ์ ในกองทัพ ในสภาพแฝด และในหมู่นักศึกษา

ในการตัดตอนต่อความรู้สึกซึ้งอยู่เบื้องหลังคำถament เหล่านั้น รัฐบาลวัดได้ออกกฎหมายลงโทษนักหนังสือพิมพ์ ถ้าพิมพ์แม้แต่ข่าวที่เกี่ยวกับเจ้าของที่ดินชาวอิบรา欣ที่รายที่สุด หรือเรื่องเกี่ยวกับราชวงศ์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล กฎหมายนี้ออกในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1950 โดยจะลงโทษจำคุก 1 ปีและปรับ เนื่องจากมีการตรวจสอบอย่างเข้มงวด หนังสือพิมพ์ กลัวถูกสั่งปิดจึงลดการโฆษณาตัวเอง ชาวบ้านตามหมู่บ้านผู้ไม่รู้หนังสือและไม่รู้เรื่องโลกภัย นักกีฬาช่วงแม่บ้านการต่อต้านรัฐบาลลงได้ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น การคุณภาพที่สูงขึ้นและการขยายการศึกษาได้ทำให้ความคิดใหม่ ความหวังใหม่หลั่งไหล ออกจากเมืองไปสู่หมู่บ้าน ความไม่รู้เรื่องโลกภัยนักกีฬาจะไม่มีอิทธิพลต่อไป แต่ความยากจนยังคงอยู่ ความยากจนกับความไม่รู้หนังสืออาจไม่มีอันตรายสำหรับรัฐบาล แต่ความยากจนกับการศึกษา เป็นอันตรายอย่างแน่นอน

ตัวชี้วัดของไม่ได้ทำอะไรที่จะเป็นการโกรธกันล้มระบบการปกครอง แต่ในขณะที่ปัจจุบัน การแบ่งแยกเห็นได้ชัด นักศึกษาได้เป็นผู้นำในการปฏิวัติ การเดินบนถนนท้องถิ่นเป็นเรื่องธรรมชาติ สำหรับยุคนี้ รัฐบาลก็ต้องตัดขาดการปราบปรามนักศึกษา รัฐบาลวัดซึ่งอาจเป็นผลประโยชน์จากการรุนแรงของนักศึกษาได้ทั้งปรับและจำกัดผู้ที่ยุบให้นักศึกษาเดินบนถนน การกระทำเช่นนี้ เท่ากับเป็นการกระตุ้นความประดิษฐ์ของประชาชนให้มีการปฏิรูป เพาะรัฐบาลเป็นผู้ทำให้เกิดความรุนแรง ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1950 หนังสือพิมพ์ได้รายงานถึงความบันป่วนในกองทัพ

⁵William R. Polk, *The Arab World*. (London : Harvard University Press, 1980), p. 198.

ของกลุ่มคนกลุ่มนหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มข้าราชการอิสระ (The Free Officers)

ขณะที่รัฐบาลอิชป์พนวารัฐบาลไม่สามารถทำให้อังกฤษแก้ไขสัญญา ค.ศ. 1936 ได้ จึงได้กระตุ้นการทำงานของกลุ่mrัฐสภาให้ต่อต้านกองทัพอังกฤษในบริเวณเขตคลองสุโขต เมื่อ อังกฤษปฏิเสธการเรียกร้องของอิชป์ รัฐบาลจึงไม่สนใจต่อบุคคลผู้สนับสนุนแผนการณ์ต่อต้าน อังกฤษ

ความอ่อนแอกของรัฐบาลอิชป์เกี่ยวข้องกับกำลังของอังกฤษและกำลังประชาชนของ ประเทศเอง รัฐบาลอิชป์พยายามลดความพิดห่วงอย่างหนึ่งไปสู่ความพิดห่วงอีกอย่างหนึ่งขณะ ที่ความรุนแรงยังคงดำเนินต่อไปในการโภนต่องกฤษ รัฐบาลสั่งตำรวจให้ยิงพวกรเดินบนถนนปิดโรง เรียนและมหาวิทยาลัย ความวุ่นวายมีอยู่ตลอดเวลา

ขณะเดียวกันในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1951 พระเจ้าอับดุลลาห์ แห่งจอร์แดนถูกกลุ่ม ปลงพระชนนีด้วยชาวอาหรับปาเลสไตน์ในเมืองเบรูชาเเลม นับเป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงที่เกิดขึ้นใน ช่วงเวลาดังกล่าว

ในวันศุกร์ที่ 26 มกราคม ค.ศ. 1952 ฝูงชนชาวอิชป์ที่เกลียดตะวันตก เกลียดชน ขั้นสูงที่เป็นอภิสิทธิ์ชนมุ่งตรงสู่โคiro เพาทำลายและฆ่าอย่างรุนแรง นับเป็นวันนองเลือด “Black Friday” รัฐบาลวัดดูกลุ่มค่านล้ม กองทัพซึ่งนำโดยกลุ่มข้าราชการอิสระ เข้ายึดอำนาจได้ในวันที่ 23 กรกฎาคม จับข้าราชการของรัฐบาลได้มากmany และบังคับพระเจ้าฟารุคให้สละราชสมบัติ และขับไล่ออกนอกประเทศแต่ข้าราชการทหารเหล่านั้นมีความไม่แนใจว่าจะทำอย่างไรกับอำนาจ ที่พวกรเข้าได้มา พวกรเขานำใจว่าจะต้องทำลายอำนาจของระบอบกษัตริย์และบังคับพระเจ้าฟารุค ให้สละราชสมบัติและออกจากประเทศไทยในเวลา 2-3 วัน แต่ในความเป็นจริง มันใช้เวลานานถึง 11 เดือน ก่อนที่ระบบกษัตริย์จะถูกกำจัดอย่างเป็นทางการ ความสัมพันธ์ของนักการเมืองรุ่น เก่าที่มีต่อระบบที่ใหม่ได้ยุติลง แรกที่เดียวรัฐบาลประกอบไปด้วยนักการเมืองมือสะอาดของ ระบบการปกครองแบบเก่า แต่ข้าราชการทหารที่เข้ามายึดอำนาจได้ทำลายการรับรองของ ประชาชนที่มีต่อผู้นำคนเดียวโดยการยกเลิกตำแหน่งที่เคยมีในสมัยระบบกษัตริย์ และได้ทำลาย ฐานอำนาจของมัน นั่นคือ ความเป็นเจ้าของดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ มีระบบชลประทานตามแม่น้ำ ไนล์ ในวันที่ 7 กันยายน กองทัพได้อำนาจอย่างเป็นทางการ ขณะที่นายพลนганิบ (Nagib) หัวหน้าข้าราชการทหารได้เป็นนายกรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม รัฐมนตรีทั้งหมดก็เป็นข้าราชการ พลเรือน และในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1954 ข้าราชการที่ยังคงกระตุ้นการกลับมาของการปกครอง ระบบอนพลเรือน

อย่างไรก็ตาม ความต้องการเดินของข้าราชการอิสระในการยึดอำนาจนี้ใช้เพื่อสร้าง อิชป์ใหม่ เพียงแต่ต้องการกำจัดโครงสร้างแบบเก่า แต่จุดมุ่งหมายในการสร้างอิชป์ใหม่นั้น เกิดขึ้นภายหลัง จนเห็นได้จากเหตุการณ์ 2 ปีแรกของการยึดอำนาจได้ มีแผนการณ์กระจายที่ดี

ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวที่สำคัญ ข้าราชการอิสระต้องการความก้าวหน้าของแท้จริงในประเทศ และหนทางที่แน่ชัดต่อการกำจัดศัตรูด้วยสำคัญ นั่นคือ พื้นฐานของระบบเก่า พวกเขามิได้ยึดอำนาจเพื่อดำเนินการปฏิรูปที่ดินแต่ยึดอำนาจเพื่อจะเรียนรู้ว่าพวกรุจนจะต้องทำอะไร ในการยืนหยัดในอำนาจและยกฐานะของประเทศให้ดีขึ้น จนกระทั่งทหารของกลุ่มนุสลิม バラเซอร์ชุดพยาบาลชั้นสําคัญที่เป็นแรงกดดันก็คือ ความพยาบาลที่จะทำให้ชูดานเป็นส่วนหนึ่งของอียิปต์และการทำให้อังกฤษออกไปจากอียิปต์อย่างแท้จริง รัฐบาลใหม่กำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

นัสเซอร์ได้ชี้แจงว่า เขายังคงคิดว่ากลุ่มคนของเขายังต้องสร้างระบบการปกครองใหม่ แต่เขาคิดว่างานของเขายังเป็นสิ่งหนึ่งในการทำลายระบบเก่า นัสเซอร์เขียนไว้ในหนังสือปรัชญาของการปฏิวัติ (Philosophy of the Revolution) ซึ่งเขาได้ระบายนามขึ้นใจและเสียใจที่เขายังไม่ได้รับความสนับสนุนในการทำรัฐประหาร ดังข้อความว่า

“...ก่อนถึงวันนั้น (ทำรัฐประหาร) อันคาดหวังว่าประเทศทั้งหมดจะเตรียมการสำหรับเรื่องนี้ มั่นคงยิ่งมากสำหรับกองระวังหน้า... ภายหลังวันที่ 23 กรกฎาคม ฉันตกลงโดยพนักงานจิริวัฒน์ที่ว่า กองระวังหน้าเตรียมแผนงานที่รุนแรงนักับพระเจ้าฟารุคให้สละราชสมบัติ... ผู้คนไม่ประกฎให้เห็นแต่เป็นบุคคลที่กระจัดกระจาย เราต้องการความเป็นระเบียบแต่พนการจะขาด เรายังต้องการความสามัคคีแต่พนความแตกแยก เราต้องการการกระทำแต่ไม่พนอย่างไรจากภัยนัยและความโน้ม ความเห็นแก่ตัวเป็นประกฎการณ์ของทุกวันนี้”⁶

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องถามว่ากองทัพมีความตั้งใจที่จะรักษาอำนาจเอาไว้หรือไม่ แต่คำถามอยู่ที่ว่าใครจะเป็นผู้บริหารอำนาจที่ได้มาแทนและเพื่อจุดประสงค์อะไร ประเด็นนี้จึงนำไปสู่ การต่อสู้ทางอำนาจระหว่างพลเอกเนจิบ (Nagib) และพันเอกนัสเซอร์ ซึ่งมีส่วนร่วมในกองทัพในมุสลิมバラเซอร์ชุดและในนักการเมืองฝ่ายพลเรือน ในที่สุดภายหลังการต่อสู้พลเอกเนจิบพ่ายแพ้และถูกจับในวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1954 แต่ระบบการปกครองก็ยังคงห่างไกลจากนโยบายของการก่อตั้งและการตกลงกัน ในประเด็นสำคัญ

การผ่านของดูที่สำคัญก็คือเรื่องความสัมพันธ์กับอังกฤษ เมื่ออังกฤษถอนทัพออกจากไกโรในค.ศ. 1945-1946 กำลังขณะนั้นมี 80,000 คน ได้เคลื่อนไปสู่ฐานด่างๆ ในบริเวณคลองสุกเขต รัฐบาลอียิปต์ที่สืบทอดอำนาจต่อมายังพยาบาลที่จะให้อังกฤษออกไปจากอียิปต์อย่างแท้จริงก็ยังไม่เป็นผล ครั้นเมื่อร้องเรียนไปยังองค์การสหประชาชาติก็ไม่สำเร็จ ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าความไม่มีความสามารถของรัฐบาลชุดด่างๆ ก่อการรัฐประหารในอันที่จะทำให้ความต้องการของนักชาตินิยม สำเร็จ กู้ภัยกระดุนโดยรัฐบาลเดียวกัน ความไม่สามารถขับอังกฤษออกไปจากประเทศได้เป็น

⁶Ibid., p. 199.

สาเหตุสำคัญที่ทำให้รัฐบาลชุดต่างๆ อยู่อย่างไม่น่านับถือ จนกระทั่งรัฐบาลชุดใหม่ประสบความสำเร็จในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1954 ได้มีการทำสัญญาระหว่างอังกฤษกับอียิปต์ (Anglo-Egyptian Treaty) มีผลให้อังกฤษถอนตัวการไปภาคคลองสuezอย่างแท้จริงในวันที่ 14 เมษายน ค.ศ. 1956

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลใหม่ก็ไม่ประสบความสำเร็จในการรวมอาชุดานไว้กับอียิปต์ เป็นเวลากว่าแล้วที่ชุดานกับอียิปต์มีความสัมพันธ์ตื้อกัน ชุดานเป็นทางน้ำที่แม่น้ำไนล์ไหลผ่านและอียิปต์ได้ประโยชน์จากการรวมกรชาชุดานซึ่งค่าจ้างแรงงานถูก ดังได้กล่าวแล้วว่า ใน ค.ศ. 1821 เมห์เมท อาลี ปาชา (Mehmet Ali Phsha) มีชัยชนะเหนือชุดานและปกครองแยกต่างหากจนกระทั่งเกิดการปฏิวัติใน ค.ศ. 1881 ครั้นเมื่ออังกฤษได้ปกครองอียิปต์ หั้งอังกฤษและอียิปต์สามารถเอาชนะชุดานได้ในการรบที่เมืองอัมเดอร์มาน (Omdurman) ใน ค.ศ. 1898 และใน ค.ศ. 1899 ชุดานถูกปกครองตามสัญญาการปกครองร่วมกันระหว่างอังกฤษกับอียิปต์ คือสัญญา Anglo-Egyptian Condominium แต่จากการที่ชาวอียิปต์ไม่ได้มีส่วนร่วมในการปกครองชุดานอย่างแท้จริงตามสัญญา มีผลทำให้ข้าหลวงอังกฤษประจำชุดานซึ่ง เซอร์ ลี สะแต็ก ถูกฆ่าที่ไคโร อังกฤษได้ตอบโต้โดยการไม่ยอมให้อียิปต์มีส่วนร่วมในรัฐบาลชุดาน

ดังนั้น ขณะที่ชาชุดานได้เรียนรู้วัฒนธรรมอียิปต์และอิسلام โดยการสอนจากมหาวิทยาลัยในไคโร ชาชุดานก็เริ่มพัฒนาระบบการปกครองของตนเพื่อเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แยกต่างหาก การพัฒนาทางเศรษฐกิจเริ่มต้นด้วยการขยายพื้นที่เกษตรกรรมสำหรับปลูกฝ้าย ตระหนิเวณที่บรรจบกันของแม่น้ำนيلและไวน์ การพัฒนาดังกล่าวทำให้ชุดานร่ำรวยขึ้น แต่ก่อให้เกิดปัญหาสำคัญ 2 ประการ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างชาวอียิปต์และชาชุดาน ปัญหาประการแรก คือ จำนวนน้ำจากแม่น้ำไนล์สำหรับใช้ในชุดานนั้นเป็นอันตรายต่อการเกษตรของอียิปต์ และปัญหาประการที่สอง จำนวนฝ้ายซึ่งปลูกในชุดานก็เป็นการขับมนุษย์ต่อสินค้าออกของอียิปต์ มีการถูกเลี้ยงปัญหาเหล่านี้กันทางหนังสือพิมพ์และการประชุมระหว่างชาติ จนกระทั่งใน ค.ศ. 1952 เมื่ออังกฤษตัดสินใจอนุญาตให้ชาชุดานสามารถกำหนดให้ประเทศตนเองได้

ในขณะเดียวกันอียิปต์พยายามเกลี้ยกล่อมชุดานให้รวมกับอียิปต์เป็นสหพันธ์ทั้งอังกฤษและอียิปต์ตกลงที่จะอนุญาตให้ชาชุดานเลือกตั้งรัฐบาลชั่วคราวซึ่งหลังจากนั้นอีก 3 ปีก็มีสิทธิ์ตัดสินใจว่าจะรวมกับอียิปต์หรือไม่ ในประเด็นนี้อาจมองเห็นได้ชัดว่า เป็นความผิดพลาดอย่างแรงสำหรับอียิปต์ หั้งนี้ เพราะเมื่อชาชุดานได้ล้มส政ไม่หวานของการปกครองตนเองแล้ว พวกราช ก็คงไม่เต็มใจที่จะละทิ้งการได้กินผลไม้หวานอย่างแน่นอน

ภายหลังจากชุดานได้รับเอกสารเพียงสองปีครึ่ง กองทัพกีฬาแทรกแซงในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1956 การรัฐประหารในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ. 1958 "ไม่นองเลือดแต่ไม่มีประสิทธิภาพ" เพาะต่อมาใน ค.ศ. 1964 ก็ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายพลเรือน ซึ่งทำให้ประเทศอ่อนแอด้วยรัฐบาลผสม

ฝ่ายพลเรือนปักครองประเทศาจนะทั้ง ค.ศ. 1969 เนื่องจากประเทศาประสนบัญชาเศรษฐกิจตกต่ำ ความไม่สงบอยู่กันในภาคใต้ก็เพิ่มมากขึ้น และความล้มเหลวในการตกลงกันเรื่องวัตถุประสงค์ของประเทศและรัฐธรรมนูญของประเทศไทย เป็นเหตุให้เกิดการแทรกแซงโดยกองทัพในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1969 ภายใต้การนำของจาฟาร์ นิเมรี (Jafar Nimeri) ซึ่งได้รวมข้าราชการกลุ่มเล็กๆ เข้าด้วยกัน รัฐบาลตอบโต้โดยการทำรัฐประหารอย่างรุนแรง ซึ่งนำไปโดยพระคุณมิวนิสต์ชุดเดียวในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1971 แต่ภายหลังจากที่นิเมรีถูกจับขังคุกได้ไม่นาน เขายังคงมีอำนาจจนกระทั่งได้เป็นประธานาธิบดี ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1971 ฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงถูกกดดันอย่างมาก ตั้งนั้นภายในเวลา 2-3 ปีที่ชุดเดียวได้รับเอกสาร ชาวชุดเดียวได้พบสิ่งต่างๆ มากมาย นับตั้งแต่การปักครองของพระคุณเดียว รัฐบาลผสม การปักครองโดยทหาร การรัฐประหารโดยข้าราชการพลเรือน 1 ครั้ง การรัฐประหารของฝ่ายทหาร 2 ครั้ง การยึดอำนาจโดยพระคุณมิวนิสต์ การรัฐประหารซ้อนที่ประสบความสำเร็จ และรัฐบาลทหาร

4.2 การเมืองในลิเบีย

ในลิเบีย รัฐบาลของพระเจ้าอิdrิส (Idris) มักจะมีการประนีประนอม ลิเบียเกือบจะพอดีกับการได้รับเอกสารภายหลังสหภาพโลกครั้งที่ 2 ทั้งๆ ที่มีการต่อสู้อันยาวนานในช่วงก่อนสงคราม ลิเบียมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้า ไม่ได้รับอิทธิพลของความทันสมัย มีแต่ความจนและล้าหลัง จนกระทั่งต่อมีการบุดบันน้ำมัน น้ำมันเริ่มทำให้รัฐบาลร่ำรวยและปลูกประชาชนให้ดีในระหว่าง ค.ศ. 1960

ในเวลาเดียวกัน กองทัพอาสาของอเมริกากีฬานิโภรกรรมฝึกฝนของนาโต (Nato) ซึ่งบังคับบัญชาอยู่ที่ วีลลัส ฟิลด์ (Wheellus Field) ซึ่งอยู่นอกเมืองคริโนปีลี อเมริกา เริ่มฝึกชาวลิเบียให้เป็นนักบิน และสร้างสนามบินให้ลิเบีย ต่อมาในเดือนกันยายน ค.ศ. 1969 กลุ่มข้าราชการลิเบียนนำโดย มูอัมมาร อัล กัดดาฟี (Muammar al-Qadhafi) ได้ตัวอย่างการนำของประธานาธิบดี นัสเซอร์ จึงยกเลิกการปักครองโดยกลัตติรีย์ประกาศให้ลิเบียเป็นสาธารณรัฐอาหรับลิเบีย (Libya Arab Republic) กัดดาฟี ได้กล่าวเป็นมหาเศรษฐีอย่างรวดเร็วของโลกอาหรับ

ในส่วนอื่นๆ ของโลกอาหรับ การเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมายได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นการยากที่จะอธิบาย ความจริงแล้วดูเหมือนว่า “กำลัง” จะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการประกอบขึ้นเป็นรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกฎหมาย การรัฐประหารเกิดขึ้นในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1969 นำโดยหัวหน้า การรัฐประหารในอิรักและซีเรียเกิดขึ้นพร้อมกับการมีกูเกนท์อย่างน่าเบื่อหน่ายส่วนในชุดเดียวและลิเบียถือว่าเป็นประสบการณ์ใหม่

4.3 ซีเรีย

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้รัฐบาลที่พังทลายลงก่อนอิยิปต์ก็อ ซีเรีย กล่าวคือในวันที่

30 มีนาคม ค.ศ. 1949 นายพันเอกชาวเคอร์ดิช (Kurdish) ผู้หนึ่งเป็นผู้นำในการยึดอำนาจโดยไม่มีการ通知ล่วงหน้า เดือดและทำรัฐประหารอย่างรวดเร็ว ในซีเรียการทำรัฐประหารเป็นเรื่องธรรมดា เพราะประชาชนเป็นระอาต่อความล้มเหลวและความน่าละอายของระบบการปกครองแบบเก่าที่อ่อนแอด แต่การทำรัฐประหารครั้งนี้แม้จะสำเร็จแต่รัฐสภาพองซีเรียก็ปฏิเสธที่จะรับรองรัฐบาลใหม่ ในที่สุดจึงถูกขับไล่ เพราะไม่สามารถสร้างฐานความสนับสนุนจากประชาชนได้ ต่อมาในวันที่ 14 สิงหาคม นายพันเอกชาวเคอร์ดิช ผู้นำการรัฐประหารก็ถูกจับประหารชีวิต รัฐบาลชุดใหม่ของซีเรียได้รับการต้อนรับอย่างเย้ายวนจากชาวซีเรีย และแล้วในที่สุดในวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1951 ก็ถูกกองทัพเข้ายึดอำนาจ โดย พันโท อัลไดล์ ชาหัคลี (Adile Shihakli) และได้เป็นประธานาธิบดีในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1953 แต่ถูกปลดออกจากตำแหน่งในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 รัฐบาลพลเรือนกลับเข้าสู่อำนาจแต่ธรรมชาติที่แท้จริงของอำนาจก็เป็นเพียงการทำให้คู่แข่งขันหมดอำนาจเท่านั้น การรัฐประหารใน ค.ศ. 1959 ซึ่งรัฐบาลเป็นพลเรือนได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายทหาร

ไม่ว่าซีเรียจะเป็นประเทศอิกราช หรือเป็นส่วนหนึ่งของเกรเทอร์ ซีเรีย (Greater Syria) โดยการรวมกับอิรักหรือจอร์แดนหรือเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอาหรับที่ใหญ่กว่าก็ตาม ทั้งหมดล้วนเป็นค่าดำเนินชีวิตซีเรียไม่พจน์ที่ตอบไม่ว่าใน ก.ศ. 1950 หรือ ใน ก.ศ. 1960

ความไม่นิ่มแน่นคงยังดำเนินต่อไป ทั้งซีเรียและอิรักมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1956 ใน ค.ศ. 1957 ชาวนี้เรียกตะลึงด้วยการมีอำนาจของกลุ่มคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ซีเรียปรารถนาจะรวมกับอิรักมากขึ้น ดังนั้นในปีนี้อิรักและซีเรียจึงรวมตัวกันเป็นสาธารณรัฐอาหรับ (United Arab Republic) ประเทศอาหรับอื่นๆ ได้รับเชิญให้เข้าร่วมด้วย เยกemenดูเหมือนว่าจะมีความต้องการมากกว่าใคร เป็นประเทศอาหรับประเทศเดียวที่ตัดสินใจร่วมเป็นภาคีด้วย

การรวมตัวกันเป็น United Arab Republic (U A R) ซึ่งดูเหมือนว่าจะนำมาซึ่งความปลดปล่อย ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความภูมิใจของทั้ง 3 ประเทศ มีผลทำให้รัฐบาลอิรักและจอร์แดน ร่วมกันจัดตั้งสหภาพอาหรับ (Arab Union) ขึ้นในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1957 โดยใช้ธงชาติของการปฏิวัติ การที่ประเทศไทยอาหรับเหล่านี้แตกแยกกันยังคงมีผลกระเทือนระทึกอย่างแท้จริง ในขณะนี้มองเห็นว่าการเริ่มต้นและความเป็นผู้นำอยู่ในมือของนักเซอร์ และ U A R ส่วน A U นั้นประกอบด้วยความรักษาดีได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

U A R มีได้กำหนดวันสิ้นสุดการรวมตัวกันดังที่วางแผนการณ์ตั้งแต่เริ่มต้นกำลังจากศูนย์กลางของแต่ละประเทศเข้มแข็งจนเกินไป ความทะเยอทะยานส่วนตัวของผู้นำแต่ละคนลักษิท้องถิ่นนิยมรวมทั้งความรู้สึกไม่พอใจของชาวดัชชีปัต ทั้งหมดนี้ล้วนมีบทบาทต่อการสลายตัวของ U A R ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1961 กองทัพของฝ่ายกบฏซึ่งได้ก่อตั้งรัฐบาล

แห่งชาติ และมีคำสั่งให้ชาวอิชิป์ทั้งหมดที่อยู่ในซีเรียออกประเทศ ต่อมาในวันที่ 19 ตุลาคม ซึ่รีย์ได้รับการยอมรับอิกรั้งในสันนิบาตอาหรับ ในวันที่ 1 ธันวาคม มีการเลือกตั้งทั่วไปและจัดตั้งรัฐบาลใหม่ แต่แล้วรัฐบาลใหม่ก็ถูกโค่นล้มในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1962

4.4 อิรัก

อย่างไรก็ตาม ในอิรัก แรงกระตุนของรัฐบาลแต่ก่อนจากอิชิป์ กล่าวคือ นูรี ชาอดิ ผู้นำอิรักไม่ว่าจะอยู่ในรัฐบาลหรือกำลังทำงานอยู่เมืองหลวงจากจะผูกมัดตนเองอย่างหนีบวนน์ต่อตะวันตก ยิ่งกว่านั้นอิรักยังได้รับผลประโยชน์จากการช่วยเหลือทางทหารจากอเมริกา และอิรักกำลังก้าวหน้าโดยผ่านแผนพัฒนาซึ่งจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากยุโรป อิรักต้องการให้อังกฤษยกเลิกสัญญาที่ทำร่วมกันใน ค.ศ. 1930 คือ Anglo-Traqi อังกฤษ ตกลงที่จะยกเลิกด้วยกันเข้าร่วมในสัญญาความปลอดภัยกับตุรกี (The Northern Tier) ดังนั้น ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1955 จึงเกิดสัญญาแยกแยะ (Baghdad Pact) ขึ้น และในเดือนเมษายน อังกฤษก็ยอมยกเลิกสัญญา ค.ศ. 1930 กับอิรัก การกระทำดังกล่าวระหว่างอังกฤษ และอิรักนี้ผลทำให้อิชิป์ไม่พอใจและต่อต้านอย่างรุนแรง อิชิป์กล่าวหาอิรักรหystems ต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวแก่ของอาหรับ อิชิป์ได้ตอบด้วยการหันไปญี่ปุ่นให้เข้มแข็งกว่าเดิมกับซีเรีย ชาอดิอาระเบียและขอรั้งด้วย

ในเวลาต่อมาสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ของอิรัก บนเวทีการพัฒนาประเทศได้เริ่มขึ้นภายใต้คณาจารย์ที่ถูกก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1950 เมื่อคณาจารย์นี้ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 จนถึงปี ค.ศ. 1955 นี่คือคณาจารย์ที่ได้ทำการส่งผลต่อตัวเองอย่างรุนแรง อิชิป์กล่าวหาอิรักรหystems ต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวแก่ของอาหรับ อิชิป์ได้ตอบด้วยการหันไปญี่ปุ่นให้เข้มแข็งกว่าเดิมกับซีเรีย ชาอดิอาระเบียและขอรั้งด้วย

หลังจากนั้นชาวอิรักเริ่มแยกตัวออกจากสังคมที่เข้มงวด ซึ่งแตกต่างจากหลั่งชาวที่อยู่ในเดือนและอิชิป์ซึ่งยังคงยึดมั่นในประเพณีเดิม ในอิรักได้เกิดสังคมที่มีการศึกษามีการสอนเชิงทุนรัฐบาลไปเรียนต่อต่างประเทศและกลับมาทำให้สังคมที่อยู่ในชนบทจำกัดและยุ่งยาก ต้องเปลี่ยนไป อย่างไรก็ตาม ในการสืบสานสังคมที่มีข้อมูลจำกัดนั้น ในที่บ้านแห่งนี้ไปสู่ความขัดแย้งและความตึงเครียดทางอารมณ์ ความสงสัย ความอ้างว้าง ความว้าวุ่นใจและความกลัว ซึ่งมีผลกระทบต่อปัญญาชราอิรักใน ค.ศ. 1950 ในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 1952 หลังชาวอิรักผู้หนึ่งถูกขังไว้จากการท่องเที่ยว เนื่องจากความตึงเครียดทางการเมือง ความไม่สงบและการต่อต้าน ทำให้คนที่ต้องการจะเปลี่ยนสังคมที่พิการ เกาะแม่นกับของเก่าและไม่มีศีลธรรม

ชายหนุ่มชาวอิรักก็เข่นกัน หลังจากจบการศึกษาจากต่างประเทศ ก็กลับเข้าสู่สังคมอิรักและระบบราชการ แต่ชายหนุ่มเหล่านี้ต้องเผชิญกับความกดดันทางการเมือง ความไม่สงบและการต่อต้าน ทำให้คนที่ต้องการจะเปลี่ยนสังคมที่พิการ เกาะแม่นกับของเก่าและไม่มีศีลธรรม ให้มีมาใช้ ทำให้คนที่ต้องการจะเปลี่ยนสังคมที่พิการ เกาะแม่นกับของเก่าและไม่มีศีลธรรม

ของตนเอง อย่างไรก็ตาม ใน ก.ศ. 1950 จำนวนประชาชนที่มีความกระตือรือร้นและมีความสามารถก็ยังมีเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับในระยะต่อมา ดังเช่นระหว่าง ก.ศ. 1951-1952 อิรักมีวิศวกรเครื่องกลที่เป็นชาวพื้นเมือง 5 คน ขณะที่ชาวอิรักจำนวนมากกำลังศึกษาอยู่ณ ต่างประเทศ ดังนั้นใน ก.ศ. 1958 อิรักมีวิศวกรเครื่องกลมากกว่า 100 คน ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงในการฝึกฝนให้มีความชำนาญในอาชีพก็มีแห่งกัน

ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงเห็นได้ชัดในแบบแฉะ เริ่มแรกที่เดียวประชาชนแต่ละคนก็มีจุดมุ่งหมายเพื่ออนาคตที่ดีกว่า โดยไม่มีจุดนำไปสู่ความไม่พอใจที่เห็นชัดแต่คนหัวใหม่ เหล่านี้มีความสูงสัยและอุปนุสัยต่อความแตกต่างกันของอนาคตที่สามารถจะเป็นไปได้กับปัจจุบัน ที่กำลังกระทำอยู่ ขณะที่รัฐบาลมีประสิทธิภาพมากขึ้นและอุทิศทรัพยากรธรรมชาติต่อแผนการณ์พัฒนาประเทศ จุดมุ่งหมายก็ถูกกำหนดให้เร็วขึ้น แต่เป็นความจริงที่ว่าอิรักมีทรัพยากรธรรมชาติและเงินทุนและกำลังพัฒนาประชาชน แต่การพัฒนาประชาชนดังกล่าววนั้นเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการล้มล้างรัฐบาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าหากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งดังกล่าวระบบการปกครองแบบเก่าก็อาจจะyanane ไปอีกหลายปี

นูรี ชาอิด (Nuri Said) ผู้นำรัฐบาลอิรักเป็นคนคลาดมีประสบการณ์มาก ได้รับการฝึกสอนอย่างดีในกองทัพอโตริมันและได้เข้าใจร่วมต่อสู้ในการปฏิวัติอาหรับ แต่เขาก็มีประสบการณ์อันเลวร้ายต้องหนีลี้ภัย 3 ครั้งจากศัตรูที่มีกำลังมากกว่า แต่ นูรี ชาอิด ก็กลับมาพร้อมกับชัยชนะ เขานำรัฐบาลอิรักด้วยความมั่นใจ เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงมากและเป็นที่ยอมรับแม้แต่ศัตรูยังยอมรับว่าเขายังคงมีชัยชนะในการเลือกตั้ง นูรี ชาอิด รู้ว่าเขาเองต้องการอะไรและจะเอารสิ่งนั้นมาได้อย่างไร แต่รัฐบาลของเขากำลังสร้างอิรักใหม่ซึ่งตัวเขาก็มองและคนอื่นๆ ที่ปกครองอยู่ อาจจะไม่ได้อยู่ในรัฐบาลก็ได้ รัฐบาลต้องการจะเอาชนะใจประชาชน ดังนั้นในเดือนเมษายน ก.ศ. 1956 รัฐบาลจึงแต่งตั้งนโยบายด้านเศรษฐกิจว่ารัฐบาลจะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการพัฒนาขนาดใหญ่ ซึ่งแต่เดิมมองไม่เห็นและห่างไกลจากความเป็นไปได้ดังที่ทำอยู่ ไปสู่โครงการที่จะทัดรัดแต่ในที่นี่ที่มีประชาชนอยู่หน้าแผ่นดินรัฐบาลอิรักยังคงโดยเดียวทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง เนื่องจากกระแสของการเปลี่ยนแปลงในโลกอาหรับ ดังเช่นรัฐบาลอิรักประกาศห้ามการมาเยือนของนายเบน เมลดา ผู้นำนักชาตินิยมแอลจีเรียซึ่งจะเดินทางมายังเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1956

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมครั้งใหญ่นี้เข้ากันไม่ได้กับสภาพชีวิตการเมืองซึ่งยังคงล้าหลังอยู่ ดังนั้นความกดดันที่รัฐบาลได้รับจากประชาชนจำนวนมากขึ้น จนกระทั่งระเบิดใน ก.ศ. 1958 โดยที่อับดุล カリม กาซิม (Abdul Karim Qasim) เป็นผู้นำในการรัฐประหารที่รุนแรงและขัดต่อรัฐบาลอยู่ใหม่ โดยมีความคิดที่จะปฏิวัติทางสังคม ซึ่งเป็นความคิดที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากการรัฐบาลของนัสเซอร์ในอียิปต์ เมื่อกษัตริย์ นกุฎราชกุนารและนายกรัฐมนตรีถูกโค่นอำนาจและถูกประหารนับเป็นจากของความโหดร้าย ผู้ชนิดตະลึงด้วยความกลัว

กองทัพซึ่งได้อำนาจและจัดตั้งรัฐบาลใหม่ก็แตกแยกกันเองอย่างรวดเร็ว กำลังของนักชาตินิยม ซึ่งเป็นพวกสายกลางซึ่งได้เข้ามาสู่ความเคลื่อนไหวในถูกใจไม่ร่วงและต้นฤดูหนาว ค.ศ. 1959 แต่ก็ถูกแทนที่โดยกลุ่มอิยงซ้ายหัวรุนแรงมากกว่า มีความพยายามทำรัฐประหารอีกครั้งหนึ่งแต่ ก็ล้มเหลว มีการปราบปรามอย่างป่าเลื่อนในเมืองโมซูล (Mosul) และเคอร์คุก (Kirkuk) รัฐบาลถูกยกไปอัมพาด แผนการณ์พัฒนาเกิดขึ้น ขณะที่รัฐบาลล้มเหลวในความพยายามทำ สัญญาใหม่ และล้มเหลวในการจัดการเรื่องต่างๆ ประชาชนชาวเคอร์ดิช ก็ลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาล อิรักในฤดูร้อน ค.ศ. 1961 และสามารถยึดพื้นที่บริเวณทางภาคเหนือของอิรัก รวมทั้ง เคอร์ดิสตาน (Kurdistan) ได้อย่างรวดเร็ว และนำการป้องกันกองทัพของรัฐบาลไม่ให้เคลื่อน ออกจากบริเวณที่รกร้าง รัฐบาลของชาชิมตอบโต้อีกครั้งหนึ่งด้วยการระเบิดหมู่บ้านหลายแห่งของ ชาวเคอร์ดิช และได้ประกาศว่ารัฐบาลสามารถปราบปรามพวกกบฏได้อย่างเด็ดขาด ต่อมาใน เดือนสิงหาคม ค.ศ. 1962 เพื่อที่จะให้โลกได้รับรู้และให้ชาวอิรักทั้งหมดรู้ว่าพวกเคอร์ดิชมี อำนาจอย่างแท้จริง ชาวเคอร์ดิชจึงได้ระเบิดท่อน้ำมันซึ่งเชื่อมอิรักไปยังเมดิเตอร์เรเนียน กองทัพ เรือของรัฐบาลไม่สามารถปราบปรามพวกกบฏ มีผลทำให้รัฐบาลขาดความเชื่อถือในหมู่ ข้าราชการและไม่เชื่อถือในระบบการปกครองที่จะปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในที่สุดในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1963 รัฐบาลของชาชิมถูกล้ม ตัวกาชิมถูกประหาร

ส่วนรวมทั้งหลายของตะวันออกกลางไม่ว่าจะในประเทศใดๆ ไม่เคยยุติหรือสิ้น สุดลงอย่างแท้จริง การต่อสู้มักเกิดเป็นระยะๆ ดุร้ายหารุณ สงสัยชั่วคราวโดยสัญญาต่างๆ และ เป้าหมายของดูภัยอย่างระมัดระวังจะเห็นได้ ต่อมาใน ค.ศ. 1978 เมื่อชาห์ แห่งอิหร่าน ปฏิบัติต่อชาว เคอร์ดิชอย่างรุนแรงด้วยการปิดพรมแดนอิหร่านโดยไม่เกี่ยวข้องกับอิรัก ซึ่งเป็นการกระทำอัน หนึ่งของพระองค์เท่านั้น

4.5 สถานการณ์ในແລບານອນ

การทำการรัฐประหารในอิยร์ดีในวันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 1952 นับเป็นเหตุการณ์ ที่สำคัญมากต่อประเทศไทยทั้งหลาย แต่ประเทศไทยรับอื่นๆ คิดว่าการทำการรัฐประหารครั้งนี้ แตกต่างจากการทำการรัฐประหารในอิรักใน ค.ศ. 1930 หรือในชีเรียระหว่าง ค.ศ. 1948-1950 ใน สายตาของคนจำนวนมากต่างมองว่าการทำการรัฐประหารเป็นการเริ่มต้นการปฏิรูปที่จำเป็นที่สุด เป็นการยกเลิกระบบการปกครองแบบเก่า ก่อนที่ความก้าวหน้าอย่างแท้จริงจะถูกกระทำขึ้น

อย่างไรก็ตามชาวอาหรับจำนวนมากเรียกร้องให้มีการปฏิรูป ดังเช่นในແລບານອນ ประชาชนเรียกร้องการปฏิรูปที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งจะช่วยขัดความทรงจำในอดีตออกไปทั้งหมด โดยนำพลังความก้าวหน้าและความมีเกียรติเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว สถานการณ์ในແລບານອນ มีการนัดหยุดงานกันทั่วไป รัฐบาลไม่ได้รับความสนับสนุนจากกองทัพ มีผลทำให้ประธานาธิบดี ลาออกจากตำแหน่งวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1952 หัวหน้าฝ่ายทหารได้เป็นนายกรัฐมนตรี มีการ

เลือกประธานาธิบดีคนใหม่ในวันที่ 23 กันยายน อย่างไรก็ตาม กองทัพกีปฏิเสธที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องทางการเมือง ดังนั้นอำนาจจึงถูกส่งกลับไปสู่ชาราชการพลเรือน ซึ่งประธานาธิบดีคนใหม่จะอยู่ในตำแหน่งพร้อมกับกำลังมากมายและไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นในปีนี้ ความไม่พอใจของประชาชนต่อรัฐบาล Lebanon อนึ่งรุนแรงมาก เพราะระบบเก่ายังไม่ถูกกำจัด และความไม่พอใจดังกล่าวรวมกับความขึ้นของประชาชนจะเดินต่อขึ้นจนกลายเป็นสังคրามกลางเมืองใน ค.ศ. 1958 ซึ่งเป็นสังคրามระหว่างกลุ่มศาสนากลุ่มการเมือง ประเด็นสำคัญสำหรับ Lebanon อนุษณุ์คือ Lebanon อนุษณุ์มีความตัดตอนของอย่างเปิดเผยกับโลกตะวันตกโดยผ่านหลักการไอเซนไฮเออร์ (Eisenhower Doctrine) หรือผู้นำด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของโลกอาหารับเฉพาะอิหร่านและซีเรีย ในประเด็นเหล่านี้และรวมทั้งประเด็นอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะแบ่งประเทศออกไปตามศาสนา คือชาวคริสต์เดียนโดยทั่วไปซึ่งมีความผูกพันอย่างใกล้ชิดกับตะวันตกและชาวมุสลิมซึ่งมีความผูกพันกับประเทศอาหารับ ปัญหาเหล่านี้ของ Lebanon อนุษณุ์ผลให้อิหร่านและอาหารับอื่นๆ จะใช้ Lebanon อนุษณุ์เป็นเหยื่อ ประธานาธิบดี Lebanon อนุษณุ์รักษาตำแหน่งอย่างต่อเนื่องต่อจากนั้น แต่เมื่อ 1958 รัฐบาล Lebanon อนุษณุ์และมาอย่างฉบับพลันทันที แต่เหมือนกรณีคลองสุเอซ เพราะเข้ามาเนื่องจากการขอร้องของรัฐบาล Lebanon อนุษณุ์และมาอย่างฉบับพลันทันที แต่เหมือนกรณีคลองสุเอซตรงที่เมื่อมานแล้วก็ยากที่หยุดและการถอนตัวออกก็เต็มไปด้วยความยุ่งยาก อย่างไรก็ตาม อเมริกาได้ถอนตัวออกเมื่อชาว Lebanon อนุษณุ์หนึ่งสัญญาไว้ผู้บังคับบัญชาของกองทัพ Lebanon อนุษณุ์นายพล ฟูอัด ชีหับ (Fuad Shihab) และผู้ทำหน้าที่หัวหน้าทางศาสนา กิตติพลที่จะลดอำนาจลง

4.6 ความวุ่นวายในเอเดนและสังคมในเยเมน

เหตุการณ์ต่างๆ ในเอเดนใน ค.ศ. 1940 และ 1950 ล้วนเป็นเหตุการณ์ลอกเลียนแบบอิรักใน ค.ศ. 1920 และ 1930 อังกฤษพยายามทำให้อิทธิพลของตนเข้ามายึดมากในชนบท และมีอิทธิพลเหนือประชาชนในเมือง อังกฤษสร้างความแบ่งแยกระหว่างดินแดนในเมือง และนอกเมืองให้กว้างและลึกมากขึ้น ไม่มีความพยายามใดๆ ที่จะทำงานแก่ชาวบ้านการทำให้ประเทศทันสมัย การศึกษาหรือการรวมตัวกัน การเมืองแยกอย่างเห็นได้ชัดยังคงอยู่ในเอเดน

ในการสนับสนุนการต่อต้านการปกครองตะวันตกเฉียงใต้ เมืองท่าเอเดนได้เจริญเติบโตและรุ่งเรือง และสามารถร่วมร่วมความสามารถด้านเทคโนโลยีอย่างตะวันตกและการค้าแบบตะวันตก การเจริญเติบโตของบริษัททันน้ำมัน เรือสินค้าเพิ่มมากขึ้น จุดศูนย์กลางด้านยุทธศาสตร์ภาคตะวัน

ออกของอังกฤษก็เกลื่อนลงทางภาคใต้ ทั้งหมดนี้ได้สร้างความร่ำรวยให้เมืองท่าเอเดนขณะที่ดินแดนของชนเผ่าต่างๆ ได้รับผลกระทบเพียงเล็กน้อยจากความร่ำรวยดังกล่าว และถูกทิ้งให้อยู่โดยเดียวต่างหากในอนาคตอันใกล้ นอกเหนือการควบคุมของอังกฤษ ส่วนในเยเมนยังคงมีเดนและเป็นเพื่อนบ้านที่ไม่มีความสุข ซึ่งแน่นอนในตอนท้ายจะเห็นได้ชัดว่า ไม่ใช่ทั้งเยเมนหรือชนเผ่าที่ป่าเถื่อนของตินแคนภายใน ซึ่งอังกฤษต่อสู้ด้วยในการรวมทัศนิปัลส์เกอ (Kiplingesque) แต่กลับกลายเป็นคนทำงานที่รู้โลภกว้างในเมืองเอเดน ผู้ซึ่งจะทำลายอิทธิพลของจักรวรรดิอังกฤษในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของอาณาจักรอาหรับ

เอเดนเป็นเมืองท่าของเยเมน ซึ่งอังกฤษจึงเห็นความสำคัญของเอเดนมากกว่าส่วนอื่นๆ ทั้งหมดของเยเมน อังกฤษจึงเข้ายึดครองเอเดนไว้เป็นดินแดนในอารักขาตั้งแต่ ค.ศ. 1857 และใน ค.ศ. 1937 เอเดนก็ตกเป็นอาณาจักรของอังกฤษอย่างเป็นทางการ และได้มีการจัดตั้งสถาบันตุรกีติใน ค.ศ. 1947 สมาชิกครึ่งหนึ่งของสถาบันคณบัญชีทำงานให้ข้าหลวงใหญ่ ดังนั้น ความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอันที่จะทำให้เอเดนเจริญก้าวหน้าคงเป็นไปได้ยากก่อให้เกิดความไม่สงบอย่างกันในหมู่พวกราษฎรที่หนุ่มกว่ามีการศึกษาดีกว่า และมีความทะเยอทะยานมากกว่า ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1856 คนงานกว่า 6,000 คน ในเอเดนขยายงาน การนัดหยุดงานในเดือนตุลาคม ติดตามด้วยการแทรกแซงของกองกำลังร่วมระหว่างอังกฤษ ฝรั่งเศส อิสราเอล คลองสูเอเซโก้กีดกันและทำเรือเอเดนกีถูกยิง สถานการณ์เช่นนี้ทำให้การค้าเวลาลงการเงินเสื่อมและการลุกขึ้นต่อสู้โดยพวกราษฎรที่เพิ่มรวมตัวกัน

ในขณะเดียวกันสหภาพโซเวียต ตระหนักถึงโอกาสของสหภาพเย็นอันใหม่ จึงได้เสนอความช่วยเหลือด้านอาวุธแก่เยเมน ดังนั้น ชาวเยเมนจึงมีอาวุธใช้ต่อสู้ตรงพร้อมกับอังกฤษในต้นปี ค.ศ. 1957 ทั้งหมดนี้ได้กระตุ้นชนเผ่าผู้ซึ่งกำลังเบื่อหน่ายอังกฤษ และยังกระตุ้นคนนอกเมืองหัวรุนแรงที่ไม่พอใจเอเดน แต่เหตุการณ์เหล่านี้เป็นความจริงเพียงพอในตัวของมันเอง บางทีอาจจะไม่สำคัญจากการจะเป็นสิ่งที่เรียกว่า ภาพลักษณ์ของเหตุการณ์ทางการเมืองที่ไม่มีความหมาย เเยเมนซึ่งล้าสมัยและสนับสนุนเจ้าได้ตัดสินใจร่วมเป็นภาคีกับ United Arab Republic ซึ่งประกาศในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1958 อิหม่ามของเยเมนคาดหวังว่าการกระทำดังกล่าวจะช่วยผลักดันอังกฤษออกจากเอเดน อย่างไรก็ตาม ผลที่แท้จริงก็คือในหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลและไม่รู้หนังสือกลิ่นไหและรัศมีของประธานาธิบดีนัสเซอร์เริ่มเข้าแทรกแซง บุคคลิกลักษณะที่มีความสามารถเป็นพิเศษของเขานี้ไม่แสดงออกถึงความโกรธและต่อต้านอังกฤษในความสมุทรอาหรับภาคตะวันตกเฉียงใต้ ต่อมาในกลางปี ค.ศ. 1958 เกิดการจลาจลรุนแรง อังกฤษจึงตัดสินใจยุติปัญหาเอเดน โดยประกาศจัดตั้ง สหพันธ์รัฐเอมิเรตแห่งภาคใต้ (Federation of the Emirates of the South) ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1959 ชาวดินาร์ไม่พอใจอย่างมาก เพราะเท่ากับทำให้เอเดนมีแต่ความมืดมนและชาวเอเดนก็รวมกันทำสหกรรมกองใจรออย่างรวดเร็ว

ต่อมาในเดือนกันยายน ค.ศ. 1962 ผู้นำเยเมนคืออิหม่าม อห์หมัด สินพระชนน์ ผู้สืบราชสมบัติต่อมา คือ ไօร์สพะนามว่า นาดร์ (Badr) ซึ่งเป็นเจ้าชายหนุ่มที่อ่อนแอกล้าโภเดิมแต่นอนซึ่งเปลี่ยนไปมาระหว่างการถอยหลังเข้าคลองกับการปฏิวัติ ระหว่างเสรีภาพกับการปราบปราม และระหว่างความดุร้ายกับความอ่อนโยน ภายในเวลา 3 สัปดาห์ อิหม่ามของค์ใหม่ถูกกลั่นอ่อนใจโดยการรัฐประหารซึ่งนำโดย อับดุลลาห์ อัช ชาลลาร์ (Abdullah as-Sallal) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพและเป็นผู้อัญญิควาณอุปถัมภ์ของอิหม่ามเอง ชาลลาร์ ประกาศตนเองเป็นนายพล นายกรัฐมนตรีและเป็นผู้นำของการปฏิวัติใหม่

การรัฐประหารเยเมนกลายเป็นวิกฤตการระหว่างชาติที่สำคัญอย่างรวดเร็วทั้งนี้ เป็นการให้อิทธิพลแก่อิียปต์ในการสร้างฐานะสำคัญในการสนับสนุนการรับรองภาคตะวันตกเฉียงใต้ รัฐบาลเยเมนใหม่ด้วยความไม่แน่ใจในตัวเองจึงขอความช่วยเหลือไปยังไคร์ ซึ่งทางไคร์ก็ตอบรับอย่างรวดเร็วในลักษณะถ่อง通 ในเวลาไม่นานเยเมนมีกำลังกองทัพอิียปต์และที่ปรึกษาเพิ่มขึ้นเกือบ 70,000 คน เยเมนกลายเป็น “Egypt’s Vietnam” สมบูรณ์ด้วยระเบิด อาวุธยุทธ์-ปกรณ์กำลังทางอากาศ การสร้างอาวุธที่ใช้ต่อต้านกำลังของกองโจรที่หลบหลีกง่าย

การที่อิียปต์เข้าไปมีบทบาทในเยเมน ทำให้อังกฤษโใจดีอิียปต์ทางวิทยุกระจายเสียง อย่างไม่หยุดหย่อนและแข็งกร้าว แต่อังกฤษก็ถูกทำให้ตกใจ ขณะเดียวกันสหรัฐอเมริกาก็กำลังเพิ่มบทบาทมากขึ้นเนื่องจากอิียปต์เข้าแทรกแซงความมั่นคงของชาติอาрабเบี้ย ซึ่งการผลิตน้ำมันของชาติอาрабเบี้ยมีความสำคัญต่อการคงอยู่ของฐานะของอเมริกาในยุโรปตะวันตก ชาวอิียปต์มองถูกว่าปฏิเสธเยเมนว่าเป็นโอกาสของการแผ่ขยาย ขณะที่รัฐบาลเยเมนพบว่ารัฐบาลไม่สามารถดำเนินการงานทั้งหมดที่จำเป็นให้ประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการร่างรัฐธรรมนูญถ้าปราศจากความช่วยเหลือของอิียปต์

ในเวลา 2-3 ปีต่อมา มีการมาตกรรม ระเบิด และการโจมตีอย่างโหดร้ายเกิดขึ้นในภาคสมุทรอาหรับภาคตะวันตกเฉียงใต้ แต่ยังไม่สามารถสรุปผลได้ ไม่มีฝ่ายใดได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน แต่รัฐบาลอังกฤษค่อยๆ ตระหนักว่า ตนไม่สามารถเอาชนะประเทศใดใน ค.ศ. 1967 อังกฤษรู้ว่าเกณฑ์สืบต่อ แต่อังกฤษจะออกไปอย่างส่งภาคภูมิที่ทำอย่างไร combat ก็คือ องค์การสหประชาชาติซึ่งไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่จะนำไปสู่ความล้มเหลว องค์การสหประชาชาติ โดยคณะกรรมการ A U N ซึ่งเป็นคณะกรรมการเดียวกันที่ไม่ปฏิเสธและปาเลสไตน์ได้เดินทางมาถึงอเเดนท่ามกลางการโจมตีต่อสู้ทั่วไปซึ่งการโจมตีนี้มีอยู่ทั่วไปและรุนแรงมากจนกระตุ้นคณะกรรมการต้องเดินทางไปทั่วอเเดนโดยเชลกอปเตอร์ ในที่สุด ในเดือนสิงหาคม อังกฤษก็ถอนกองทัพออกจากอเเดน

ในวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ. 1967 มีการประกาศจัดตั้งอเเดนให้เป็นสาธารณรัฐประชาชนแห่งเยเมนได้ (The People's Republic of South Yemen) พลเมืองของ

สาธารณรัฐแห่งนี้มีความชำนาญในการใช้เครื่องมือสังคม แต่รัฐบาลขาดประสบการณ์ในการปกครอง และการแบ่งแยกอย่างขมขื่นทำให้เกิดผลอันเลวร้าย คนเหล่านี้ต่อสู้กันเองเพื่อแย่งชิงอำนาจในรัฐบาล จนกระทั่งจากล่าวได้ว่าเยเมนได้นำกลาโหมเป็นดินแดนที่มีความรุนแรงมากที่สุดของประเทศอาหรับก็ว่าได้

ขณะเดียวกันในส่วนที่เป็นเยเมน (เยเมนภาคเหนือ) สังคมเริ่มขึ้นด้วยสาเหตุร่องน้ำมัน ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1967 มีการประชุมสุดยอดที่เมืองคาร์ทูมในประเทศเอธิโอเปีย ซึ่งทั้ง อิยิปต์และชาติอิราqiye ตัดสินใจและตกลงที่จะถอนความสนับสนุนออกจากเยเมนเหนือ อิหร่าน นาดีร์ อุลูนเนฟศ ขณะที่ชาลลาร์ ประธานอิยิปต์อย่างโกรธเคือง อิยิปต์กว้างด้านล่างฝ่ายตรงข้าม อิยิปต์ประหารรัฐมนตรีหัวด้วยดาบใหญ่ ดังนั้น ชาลลาร์ จึงเดินทางไปแก้แคดเพื่อแสวงหาผู้อุปถัมภ์ใหม่ ฝ่ายพวกริพับลิกันได้โอกาสจัดขึ้นไอล์ชาลลาร์ และพวกจงรักภักดีก็ได้โอกาสขึ้นไอล์นาดีร์ และพยายามจะให้เกิดสังคมรัฐ ขณะที่มีการเผชิญหน้ากันทางทหารก็มีความพยายามที่จะเจรจา สันติภาพแต่ก็ล้มเหลว สังคมยังเหลืออยู่ทั้งในความเป็นจริงและในความทรงจำของประชาชน เยเมน

กิจกรรมการเรียนที่ 4

เหตุใดภายหลังสังคมรัฐบาลได้ตั้งตระหง่าน ค.ศ. 1948 อิยิปต์และชาติอิรักจะประสบปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมืองอย่างรุนแรง

5. ปัญหาระหว่างประเทศอาหรับ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอาหรับทั้งหลายที่มีต่อกันยังคงเป็นคำรามที่บังหาคำ ตอบไม่ได้โดยเฉพาะในด้านการเมือง พื้นฐานทางอุดมคติของอาหรับก็แตกต่างกันจนได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ แต่ในประเด็นนี้เป็นที่เข้าใจแล้วว่าความเคลื่อนไหวไปสู่สหพันธ์รัฐอาหรับหรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียว กันของอาหรับได้ถูกกระทำมาแล้ว หรือมีการพิจารณาถกน้ำแล้วตั้งแต่ ค.ศ. 1919 เมื่อcharif ชุสเซนแห่งเมกะได้ประกาศตนเป็นกษัตริย์ของชาวอาหรับดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าในระหว่างสังคมโลกครั้งที่ ๑ ประเทศอาหรับได้ก่อตั้งสันนิบาตอาหรับขึ้น แต่สันนิบาตอาหรับมักจะเป็นสำนารับเท่าๆ กันเป็นคณะกรรมการของความร่วมมือกัน ซึ่งมีผลกระทำต่อนโยบายสำคัญของสมาชิกของสันนิบาต สันนิบาตอาหรับพยายามที่จะร่วมมือกันในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสังคมโลกครั้งที่ ๒ ประเทศอาหรับได้ก่อตั้งสันนิบาตอาหรับขึ้น แต่สันนิบาตอาหรับมักจะเป็นสำนารับเท่าๆ กันเป็นคณะกรรมการของความร่วมมือกัน ซึ่งมีผลกระทำต่อนโยบายสำคัญของสมาชิกของสันนิบาต สันนิบาตอาหรับพยายามที่จะร่วมมือกันในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสังคมโลกครั้งที่ ๒ แต่ความพยายามดังกล่าวก็ล้มเหลวลง ความพยายามของสันนิบาตอาหรับในการสร้าง “อาหรับปานา非ดีน” เป็นเพียงการทำให้ความแตกต่างอย่างลึกซึ้งระหว่างพระเจ้าฟารุคแห่งอิยิปต์และพระเจ้าอับดุลลาห์แห่งจอร์แดนกลับเป็นจุดเด่นขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เอง ขณะที่พระเจ้าฟารุคถูกกำจัดจากการทำรัฐประหารและอิมป์ต์กีได้รัฐบาลของตน หนุ่มที่เป็นทหารและมีการปฏิรูป ขณะที่อิรักและชาอดิอาระเบียงคงอยู่ภายใต้การควบคุมของ สิ่งที่ชาวอิมป์ต์มองว่าเป็นระบบการปกครองแบบเก่า ดังนั้นความสนับสนุนที่จะได้รับอิมป์ตั้ง ขาดแคลนอย่างเห็นได้ชัด

ดังที่ ทอม ลิตเติล (Tom Little) ซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเศรษฐศาสตร์ ของตะวันออกกลางได้เขียนไว้ว่าเมื่อเดือนตุลาคม ก.ศ. 1955 ในการประชุมสันนิบาตอาหันท์โครัวว่า

“มีการประชุมสันนิบาตอาหันท์โครัว ในเดือนตุลาคม ในบรรยากาศที่เป็นมิตร ภายหลังการโต้เดียงอย่างรุนแรงระหว่างอิรักและอิมป์ตั้งระหว่าง ๙ เดือนแรกของปี ก.ศ. 1955 นับเป็นการเพียงพอที่จะรับประทานความพอใจของรัฐบุรุษอาหัน...ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ของอาหันไม่ได้คงอยู่ ฉันขอถามว่าแล้วมันเกย์มีหรือไม่...สันนิบาตอาหันเกิดจากความไม่ สามารถที่จะรวมกันทางการเมือง ชาวอาหันได้เหยียบย่ำความฝันของตนอย่างรุนแรง”⁷

ขณะที่บัญชาป่าเลสไตน์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชาวอาหันจะเห็นได้ว่า เมื่อ นายจอห์น ฟอสเตอร์ ดัลเลส รัฐมนตรีต่างประเทศ米국ฯ เดินทางไปเยือนตะวันออกกลางใน ก.ศ. 1953 เขายืนว่าเมื่อไรก็ตามที่เขายุดถึงการข่มขู่ของลัทธิคอมมิวนิสต์ เพื่อนชาวอาหัน ของเขาก็เห็นด้วยและมักจะเสริมว่าลัทธิคอมมิวนิสต์มีอันตรายเท่าๆ กันอิสราเอล

5.1 บัญชาพรมแดน

ในความเป็นจริงตะวันออกกลางไม่เคยพบกับความสงบอย่างแท้จริงเลย ทั้งๆ ที่ มีการสงบศึกในฤดูใบไม้ผลิ ก.ศ. 1949 จากสังครวมป่าเลสไตน์ครั้งแรก แต่พรมแดนของ อิสราเอลมีลักษณะเป็นแนวหน้ามากกว่าเป็นพรมแดนทุกๆ วันจะมีบัญชาต่างๆ การจลาจล การ โภนตีของหน่วยคอมมานโด การส่งทหารไปป้องกัน การยิงต่อสู้กัน และการยิงข้ามพรมแดน ระหว่างซีเรีย-อิสราเอล จอร์แดน-อิสราเอล และอิมป์-อิสราเอล ทั้งหมดนี้เป็นการปฏิบัติการ อย่างธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นทุกๆ วัน เหตุการณ์นับพันเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่าง ก.ศ. 1949 และ ก.ศ. 1955 สร้างบัญชาความยุ่งยากให้กับคณะกรรมการร่วมกันขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งทำ หน้าที่ดูแลการสงบศึกชั่วคราว

จะเห็นได้ว่า เส้นแนวสงบศึกถูกแยกตามยุทธศาสตร์เพียงให้พื้นที่ทางเหนือกับแผน- การณ์ทางท่ามากกว่าจะคำนึงถึงด้านเศรษฐกิจและสังคมหรือแม้แต่เกณฑ์ทางจุลยุทธศาสตร์ นับว่าเป็นพรมแดนที่เลวร้ายที่สุด ในบริเวณพรมแดนจะมีชาวอาหันประมาณ 150,000 คน ซึ่ง ไม่ใช่พวกที่อพยพเข้ามาแต่เป็นพวกที่ได้รับบาดเจ็บในสังครวมป่าเลสไตน์ คนเหล่านี้มีความรู้สึก โกรธ หิวโหย และผิดหวังในวิถีชีวิตการเมืองของจอร์แดน ที่ซึ่งพวกเขากล่าวไว้ในภาษาตัวเอง

⁷Ibid., p. 202.

5.2 ปัญหาผู้ลี้ภัยอาหารบ้น

พวกราบรัตน์อินฯ ที่บาดเจ็บจากสงครามปาเลสไตน์ใน ก.ศ. 1948 มีจำนวนนับล้านๆ คนก็จะจัดกระชายอยู่ในประเทศอาหรับที่อยู่ร่องด้าน อาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยโดยได้รับเงินช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติในอัตราคนละน้อยกว่า 2 долลาร์ต่อเดือน องค์การสหประชาชาติให้การรักษาพยาบาล อาหาร แต่พวกราบรัตน์เหล่านี้มีความรู้สึกต่ำต้อย หมดหวัง มีความทรงจำในอดีตและฝันถึงอนาคต จำนวนผู้ลี้ภัยเพิ่มมากขึ้นทุกปีๆ แม้จะมีพวกรเก่าที่ตายไปพวกรเขามีน้ำใจเจ้าของประเทศที่เป็นผู้กำหนดโชคชะตาของพวกรเขานี้เป็นจำนวนผู้ลี้ภัยเหล่านี้ได้ย่าพระเจ้าอับดุลลาห์ รัฐบูรพาหารับแห่งจอร์แดน ความดีต้อง ความละอาย เป็นคำฟ้องของพวกรเข่าต่อรัฐบาลอาหรับทั้งหลายที่เกยสัญญาไว้จะปกป้องพวกรเข่า

5.3 การโภณตีของอิสราเอล

อิสราเอลเตรียมพร้อมสำหรับการแก้เผ็ดต่อเหตุการณ์บีเวณพรมแดนที่กำลังดำเนินอยู่ ดังนั้นในเดือนมีนาคม ก.ศ. 1954 กองทัพอิสราเอลโจมตีเมืองนาห์ฮาลิน (Nahhalin) ในจอร์แดนและโจมตีถนนกาชา ในเดือนกุมภาพันธ์ ก.ศ. 1955 ถนนกาชาเป็นฐานทัพที่สำคัญของอิยิปต์ก็ถูกเป็นเป้าของกองทัพอิสราเอล มีชาวอิยิปต์บาดเจ็บและตายประมาณ 69 คน การโภณตีครั้งนี้กระตุ้นอิยิปต์ให้คำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องมีอาวุธที่ดีกว่านี้ ครั้นเมื่ออิยิปต์ไม่สามารถได้อาวุธจากตะวันตกตามต้องการ อิยิปต์จึงแสวงหาจากที่แห่งอื่น ในเดือนกันยายน ก.ศ. 1955 นัสเซอร์ประกาศว่า เชิงโกสโลวาเกียจะจัดหาอาวุธจำนวนมากให้แก่อิยิปต์

การประกาศดังกล่าวทำให้สหรัฐอเมริกาพิจารณาว่ามีอันตรายอย่างมากทั้งนี้ เพราะแสดงว่าแผนการณ์ “Northern Tier”⁸ มีอุปสรรค แต่สำหรับอาหรับโดยเฉพาะอิยิปต์ยังคงรู้สึกถึงประวัติศาสตร์ที่ขึ้นอันยาวนานในการมีความสัมพันธ์กับตะวันตก จึงพยายามเชิงโกสโลวาเกีย นัสเซอร์ได้ทำในสิ่งที่ไม่มีใครคิดว่าจะเป็นไปได้ เขาใช้ส่วนหนึ่งในการทำให้กิจกรรมของอาหรับเป็นเรื่องระหว่างชาติ ดังนั้นจึงปรากฏการณ์ชัดว่านัสเซอร์ได้รับความช่วยเหลือจากทั้งโลกตะวันตกและโลกตะวันออก

การต่อสู้บีเวณพรมแดนรุนแรงมากขึ้น กองกำลังอิสราเอลโจมตีฐานทัพซีเรียในวันที่ 22 ตุลาคม โจมตีฐานทัพอิยิปต์ในวันที่ 2 พฤศจิกายน และตีกองรักษาด่านของซีเรียในวันที่ 11 ธันวาคม จากการโภณตีเหล่านี้ทำให้อิสราเอลถูกดำเนินโดยคณะกรรมการตีความมั่นคงแห่งชาติ ชาวอาหรับมองดูว่าอิสราเอลเป็นประเทศตะวันตก ส่วนประเทศไทยโดยเฉพาะอิยิปต์

⁸ เมริคามองเห็นความสำคัญของการป้องกันตะวันออกกลางมากขึ้น ดังนั้นจึงเกิดสัญญาที่เรียกว่า “The Northern Tier” ซึ่งรวมทั้งกรีซ ตุรกี และอิหร่าน ได้เข้าร่วมในสัญญาร่วมกัน ดังนั้นจึงมีผลในแผนการณ์ให้ความช่วยเหลือทางทหารแก่ประเทศในตะวันออกกลางเพื่อข้ามด้วยลักษณะมีนิสต์

เพิ่มการโฆษณาชวนเชื่อต่อต้านตะวันตกมากขึ้น ในจอร์แดนมีการเดินบนถนนต่อต้านรัฐบาลที่เป็นฝ่ายตะวันตกและต่อต้านสัญญาแบบเดด รัฐบาลอ่อนแองและความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่ง ค.ศ. 1956 ข้าราชการชาวอังกฤษเป็นผู้บังคับบัญชาของทัพจอร์แดน ที่ซื้อ กลุ่ม ป่าชา ถูกปล่อยตัว ซึ่งอาจเป็นเพราะความเคลื่อนไหวโดยรัฐบาลจอร์แดน

5.4 อียิปต์ประกาศยึดคลองสuez

ความสัมพันธ์ที่เลวลงระหว่างอียิปต์กับตะวันตก เห็นได้ชัดจากการที่นายดลเลส รัฐมนตรีต่างประเทศของเมริกาประกาศในวันที่ 20 มิถุนายน ค.ศ. 1956 ว่าอเมริกาจะถอนเงินที่ให้อียิปต์ยืมจำนวน 200 ล้านдолลาร์ ซึ่งอียิปต์จะใช้ในการก่อสร้างเขื่อนอัสวัน นัสเซอร์ ได้ถอนอย่างทันควันโดยการยึดกิจการคลองสuezให้เป็นของประเทศไทยในวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 1956

อย่างไรก็ตามปฏิกริยาโดยต้องของตะวันตกที่มีต่อการกระทำการที่นำมายังนัสเซอร์กีสลับ ชับช้อน ในวันที่ 2 สิงหาคม รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษ ฝรั่งเศส และอเมริกาประชุมกันที่ลอนดอน และได้แต่งตั้งคณะกรรมการร่วมส่งไปไครเพื่อพยายามทำความประนีประนอมแต่ไม่ประสบความสำเร็จ อียิปต์ยังคงความคุ้มคลองสuezต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีการเข่นยุติธรรมสินของชาวอียิปต์ที่อยู่ ต่างแดนก็ไม่สามารถทำให้นัสเซอร์เปลี่ยนแปลงได้ อียิปต์เสนอจ่ายค่าชดใช้ต่อผู้ถือหุ้นในบริษัท แต่ยังว่ากิจการคลองสuezเคยเป็นของชาวอียิปต์และจะเป็นของชาวอียิปต์ตลอดไป ภายหลังการเคลื่อนไหวทางการเมืองและภัยคุกคามต่าง ๆ ทั้งหมดในวันที่ 29 ตุลาคม อิสราเอล กีโจมตีอียิปต์แม้จะมีคำเตือนจากอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ซึ่งยืนคำขาดต่อทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว กีตาน อิสราเอล กีพยาภรณ์ระเบิดอียิปต์และรุกเข้าถึงเขตคลองสuez ได้ในวันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ. 1956 ต่อมาในวันที่ 5 พฤษภาคม กองกำลังร่วมกันระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสยึดได้ เมืองท่า ชาอด (Port Said) แต่แจ้งแก่องค์การสหประชาชาติว่าจะมีคำสั่งหยุดยิงในวันที่ 7 พฤษภาคม

ยิ่งกว่านั้น ขณะที่ฝ่ายสัมพันธมิตรตะวันตกมีจุดประสงค์และแผนการณ์อย่างรอบคอบ ในการล้มอำนาจของนัสเซอร์ แต่แผนการณ์ล้มเหลว ทั้งนี้ เพราะชาวอียิปต์โดยเฉพาะกองโซจ และการล้มทัพกึ่งทหารต่อสู้ได้กว่าที่คาดไว้และไม่มีความพยายามในการทำร้ายประชาชน

ขณะที่เหตุการณ์ยังคงที่อยู่กับปรากฏชัดว่าการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญได้เกิดขึ้นในฉากรของตะวันออกกลาง คลองสuezทำให้ชาวอียิปต์คงอยู่ อียิปต์กำลังหาทางเพื่อที่จะนำเสนออาวุธที่เพียงพอเพื่อป้องกันความพ่ายแพ้อย่างอื่นในอันที่จะเกิดขึ้น กลุ่มนชนชาวชิว ชาวอังกฤษ และชาวฝรั่งเศสอาศัยอยู่ในอียิปต์ในฐานะชนกลุ่มน้อยมักสูญเสียทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม อียิปต์ก็ได้ปิดช่องทางผ่านบริเวณช่องแคบดิราโนไปสู่ท่าเรือของอิสราเอลที่เมืองอัลาร์ในบริเวณอ่าวอะกานา ความล้มเหลวของอียิปต์ดังกล่าวและสิทธิในการปิดทางน้ำโดยไม่ให้เรืออิสราเอลผ่านจะกลายเป็นสาเหตุสำคัญของการต่อสู้อีกครั้งในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1967

การที่กองทัพอังกฤษและฝรั่งเศสถอนออกไปจากอียิปต์นั้นเป็นสัญลักษณ์ของการสืบสุดศัตรูของอิทธิพลของต่างชาติ ดังนั้นสิ่งที่อียิปต์กระทำเป็นอันดับแรกก็คือการระเบิดอนุสาวรีย์ เฟอร์ดีนาן เดอ เลสเซปส์ (Ferdinand de Lesseps)

วิกฤตการณ์คลองสuezได้ทำให้น้ำสเซอร์กลายเป็นวีรบุรุษอาหารน ก่อนที่น้ำสเซอร์จะทำให้บริษัทคลองสuezเป็นของประเทศไทยและการซื้ออาชญากรกลุ่มโซเวียต น้ำสเซอร์ถูกชาวอาหารรับจำนวนมากมองว่าเป็นคนเข้มแข็งแต่เป็นคนสมัยใหม่ที่จัดซื้อ ชาวอาหารมองว่าคลองสuez มีความสำคัญมากต่อชีวิตของอียิปต์ ในความคิดของอาหาร อียิปต์เป็นผู้หดยั่งอังกฤษ ฝรั่งเศส และอิสราเอล น้ำสเซอร์เป็นผู้ชนะ จะเห็นได้ว่าชาวอาหารรับจำนวนมากสนับสนุนอียิปต์ ดังที่ชาวเลบานอนได้ตัดห่อน้ำมันที่ศรีโภลี และชาวซีเรียได้ระเบิดห่อน้ำมันของบริษัทของอิรัก แทนบริษัทน้ำมันของเอมริคคือ ARAMCO ไม่ได้รับอันตราย ความรุ้สึกพอใจของชาวอาหาร ที่มีต่อน้ำสเซอร์สูงมากจนกระตุ้นร้ายสูสเซนแห่งจาร์เดนเชื่อว่าพระองค์อาจต้องสูญเสียบลังก์ พระองค์ได้ต่อต้านนักชาตินิยมหัวรุนแรงในเดือนเมษายน ค.ศ. 1957 ขึ้นไปได้มากกว่ารูมนต์ และผู้บังคับบัญชา กองทัพและตั้งรัฐบาลใหม่ในลักษณะเดียวกับที่ปูของพระองค์ คือ พระเจ้าอับดุล-ลาห์ได้ดำเนินแล้ว

อย่างไรก็ตามประเด็นสำคัญซึ่งช่วยคลี่คลายปัญหานี้ได้ก็คือ เรื่องความพยายามของตะวันตกโดยเฉพาะระหว่าง ค.ศ. 1953-1955 ซึ่งเป็นความพยายามที่จะทำให้โลกอาหาร เป็นพื้นที่ป้องกันตามสัญญาภายหลังสหภาพเกาหลี หารู้เมริการพยายามผลักดันพันธมิตรในยุโรป ให้มาสู่ตะวันออกไกล นับเป็นนโยบายของเอมริคที่จะทำให้พันธมิตรกล้าที่จะแสดงความเป็นผู้นำ และเนื่องจากตะวันออกกลางเป็นดินแดนได้อิทธิพลของอังกฤษและเป็นดินแดนที่อังกฤษมีความรู้ ความชำนาญ คำแนะนำของอังกฤษและความเป็นผู้นำจึงมีความสำคัญ ในความคิดของอังกฤษคิดว่าอียิปต์เป็นศูนย์กลางกำลังทหาร ฐานทัพของอังกฤษที่บริเวณคลองสuezรองรับเครื่องมือทางทหารที่สำคัญสำหรับพื้นที่ทั้งหมด ดังนั้น ในต้น ค.ศ. 1951 อังกฤษจึงพยายามที่จะทำให้อียิปต์เข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับตน แต่ในขณะเดียวกันอังกฤษก็ไม่พอใจที่อียิปต์เรียกร้องให้ชูด่านมาร่วมกับตนและอังกฤษก็ไม่พอใจรัฐบาลอียิปต์ ภายใต้การนำของสปาราชาติ ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ก่อรัฐประหารและอ่อนแอก ดังนั้น ทั้งอังกฤษและอียิปต์จึงยังไม่สามารถประนองกันได้ในประเด็นนี้

กิจกรรมการเรียนที่ ๕

ทำนคิดว่าปัญหาเรื่องพรมแดนของประเทศไทย และปัญหาผู้ลี้ภัยอาหารน คือ อุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่กันของประเทศไทยอาหารน้อยเพียงใด

สรุปท้ายบท

การสื้นสุดสังคมโลกครั้งที่ 2 ชี้ให้เห็นการเริ่มต้นที่แท้จริงของเอกสารชาติและการรักษาสิทธิของตนเองในประเทศไทยทั้งหลาย ตลอดจนความพยายามของผู้นำอาหรับในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประเทศไทย แต่เนื่องจากความอ่อนแอกและความเป็นศัตรู กันเองระหว่างผู้นำของรัฐบาลอาหรับทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเมื่อต่างกันมุ่งเข้าไปเกี่ยวข้องในปัญหาปาเลสไตน์เพื่อผลประโยชน์ของประเทศตนก็ยิ่งสร้างความแตกแยก โดยเฉพาะภายหลังสกัดป่าปาเลสไตน์ ทำให้รัฐบาลอาหรับทั้งหลาย ประสบกับปัญหาการเมืองมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

การประเมินผลท้ายบท

1. จ้องชินายโดยสรุปถึงสถานการณ์ของประเทศไทยทั้งหมดอย่างไรได้ก่อการปะทะของชนชาติอาชญากรรมทั้งได้รับเอกสารชาติ
2. เหตุใดโลกอาหรับจึงเข้าไปเกี่ยวข้องในสกัดป่าปาเลสไตน์ และอะไรคือสาเหตุของความพ่ายแพ้หรือความล้มเหลวของอาหรับในสกัดป่าปาเลสไตน์
3. จ้องชินายถึงสาเหตุของความไม่มั่นคงทางการเมืองของอียิปต์และซาดาน ภายหลังสกัดป่าปาเลสไตน์
4. รัฐบาลอาหรับประสบปัญหาระหว่างประเทศไทยบ้าง จ้องชินายถึงปัญหานั้นๆ มาโดยละเอียด